

INDIJANEZ

OBČASNIK KULTURNEGA DRUŠTVA MLADINSKI CENTER INDIJANEZ, ŠTEVILKA 9, NOVEMBER 2014

INDIJANIZMI

Vabilo k sodelovanju in prvi rezultati mladinskih programov Kulturnega društva Mladinski center Indijanez.

UPERJENO

O urbanem življenju, generaciji mladih, osebnoizpovedni pogledi na družbo in Facebook, nekaj o empatiji in o tem zakaj drugačnost bogati...

UJETO

Misli o produktivnosti, vesoljnem potopu in poročilo obiska sedeža projekta Venus.

MUZIKA

Mešane glasbene novičke in tradicionalne punk-rock novičke.

IZ SMERI

Nenavadne zgodbe tipa saj-ni-res pa-je iz raznolikih smeri in kotičkov planeta Zemlja. Živeli pa videli.

MEŠANO

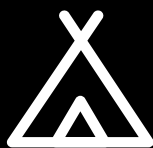
Vse ostalo, kar nismo stiščali v druge rubrike - tokrat o Berlinskem zidu in pa zimzelena DIY rubrika.

PREBERITE SE:

- NAPOVEDNIK ▪ BLUZ O EMPATIJI IN SOČUTJU ▪ GENERACIJA T ▪ SOS ▪ SAM SVOJ MAJSTER ▪ BERLINSKI ZID - 25 LET PO PADCU ▪ PROTI PRODUKTIVNOSTI ▪ OBISK V VENUSU ▪ A JE TO ▪ URBANO ŽIVLJENJE ▪ POSLUH! ▪

INDIJANEZ OSTAJA NECENZURIRAN & NELEKTORIRAN. LISTANJE IN BRANJE NA LASTNO ODGOVORNOST. PREBERI IN PODAJ NAPREJ. KOPIRANJE DOVOLJENO. KOPIRANJE ZAŽELENO. PREBERI IN PODAJ NAPREJ.

SAM SVOJ MAJSTER

BREZPLAČNE MLADINSKE DELAVNICE

Sklop (brezplačnih) delavnic praktičnega znanja „Sam svoj majster“ je mladinski program Društva Indijanez, ki želi na dinamičen način prispevati k obogatitvi pridobivanja znanj in spretnosti mladih ter vzpostavljati vseživljenjsko učenje, pridobivanje socialnih kompetenc in razvoj osebnih potencialov.

Delavnice so namenjene mladim do 30. leta starosti, prijave pa zbiramo po elektronski pošti (pisarna@indijanez.si) in so potrebne zaradi predhodne nabave materialov in orodij. Program podpirata Urad za Mladino in Mestna občina Maribor.

DELAVNICA IZDELOVANJA LESENIH IZDELKOV

V začetku novembra se je na **Srednji lesarski šoli v Mariboru** pričela brezplačna delavnica izdelovanja lesenih izdelov.

Delavnica bo potekala dva tedna, od torka 4.11. do četrтка 13.11., po 5 šolskih ur v popoldanskem času (predvidoma od 15:30 naprej).

Na delavnici se mladi seznanjajo z osnovnimi tehnikami obdelave lesa preko praktičnega dela z ročnimi orodji. Na izbiro je izdelava začimbnice, piramidaste oblike ali izdelava modularnih poličk, ki bodo mladim ostale v trajno last. Delavnice ne predvidevajo predhodnega znanja ali lastnega orodja, prvi vtisi pa so izjemno pozitivni.

DELAVNICA SLIKOPLESKARSTVA

V sodelovanju s Srednjo gradbeno šolo Maribor bomo od 17.11. izvedli delavnico slikopleskarstva v obsegu 20 - 25 ur.

Delavnica bo obsegala spoznavanje različnih materialov in premazov ter predvsem tehnik dela na manjših površinah - od osnovnega pleskanja do zahtevnih opleskov v barvi ter dekorativnih poslikav. Vsekakor uporabno znanje, ki je dobrodošlo pri obnavljanju doma.

Delavnica ne predvideva predhodnega znanja.

DELAVNICA KERAMIČARSTVA

Delavnica keramičarstva, ki jo prav tako izvajamo v sodelovanju s pedagogi Srednje gradbene šole v Mariboru, bo zajemala spoznavanje ploščic in raznolikega polaganja in oblog podov ter sten in pa seveda tehnik dela (tudi pri dekorativni keramiki - npr. mozaikih). Učenje bo potekalo preko praktičnih nalog.

Delavnica ne predvideva predhodnega znanja, izvajala pa se bo kot ločena delavnica, a istočasno s slikopleskarsko delavnico, zato lahko obiščete ali eno ali drugo.

DELAVNICA ŠIVANJA S ŠIVALNIM STROJEM

Delavnica šivanja s šivalnim strojem se v času pisanja tega že odvila. Prejeli smo izjemno število prijav, zato jo bomo konec decembra dopolnili z delavnico pletenja in kvačkanja (brez omejitve mest), kamor bomo še posebej toplo povabili tiste, ki zaradi zapolnitve mest delavnice šivanja s šivalnim strojem niso mogli obiskati. Videoposnetek, ki bo zajemal utrip z delavnice bo objavljen na www.pekarna.tv.

VABLJENI MLADI V STAROSTI DO 30. LET
>> PRIJAVITE SE S POLNIM IMENOM,
KONTAKTNO TELEFONSKO ŠTEVILKO IN
E-MAIL NASLOVOM:

PISARNA@INDIJANEZ.SI

“A JE TO”

MLADINSKA POPRAVLJALNICA IN PREDELOVALNICA V MC PEKARNA

V mladinski popravljalnici in predelovalnici "A je to" boste mladi obnovljali pohištvo, izdelke, ustvarjali nove in funkcionalne stvari...

Program ima svojo Facebook stran (www.facebook.com/mcajeto), kjer lahko splošna javnost in pa zainteresirani posamezniki in inštitucije objavijo oz. naznanijo pohištveni kos, ki bi potreboval obdelavo, popravilo ali predelavo, v popravljalnici pa ga bodo mladi nato obdelali...

Če se ti torej doma valja kakšna stara omarica, razmajana miza, pokvarjen stol, dotrajane poličke - bomo veseli, če boš pohištvo poslal/a in kos prilepil/a na Facebook zid mladinske popravljalnice in predelovalnice "A je to".

Tisti, ki nimate Facebooka nam lahko pišete na: pisarna@indijanez.si.

Objavljene kose bomo prevzeli v predelovalnici, jih obnovili, če bo mogoče pa dodali še kakšno funkcionalnost, nato pa vrnili lastniku. Tisti, ki svojih pohištvenih kosov ne želite nazaj, jih prav tako lahko oddate. Predelano pohištvo bo nato objavljeno na spletu, kjer bomo poiskali novega lastnika.

Veseli bomo tudi idej in predlogov v smislu izboljšav v mestu oz. posameznih četrteh, dvoriščih. V ta namen lahko v predelovalnici namensko po predhodnem dogovoru izdelamo kak kos, ki bo širše koristen.

Vsi mladi, ki bi si želeli sodelovati

WWW.FACEBOOK.COM/MCAJETO

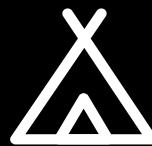
PRVI KOS ZA PREDELAVO, KI JE DOSPEL DO MLADINSKE PREDLOVALNICE JE STOL, KI JE BOJDA IGRAL NEPOGREŠLJIVO VLOGO PRI OBNOVI STANOVANJA. SEDAJ BO TUDI SAM DELEŽEN PRENOVE. FOTOGRAFIJA PREJ/POTEM BO OBJAVLJENA NA SPLETU.

in se udeležiti delavnic ali ročno predelovati stvari v popravljalnici, se zaradi fleksibilnega urnika in usklajevanja del prijavi na: pisarna@indijanez.si Predelovalnica bo obratovala do prihodnjega leta.

Tisti, ki se boste prijavi boste obveščeni o sestankih, poteku dela in terminih predelav, ki bodo večinoma potekali od ponedeljka do petka v popoldanskem času. Orodja in materiali bodo na zalogi, po potrebi jih bomo dopolnjevali v skladu s prispelimi pohištvenimi kosi, ki bodo zaupani predelovalnici. Vabljeni tudi tisti, ki bi sami želeli predelati ali obnoviti svoje pohištvo.

Program je namenjen mladim do 30. leta starosti in ga podpirata Urad za mladino in Mestna občina Maribor.

Deli naprej!

ČITALNICA POD TRAMOM

Čitalnica na podstrešni galeriji v MC-ju (aka klubu MC) – vas vabi v primež besed. Knjig ni dovoljeno odnašati, za branje izven čitalnice npr. zunaj na terasi pa prosimo seznanite osebje MC-ja. Čitalnica ponuja v leposlovje v slovenskem, angleškem in nemškem jeziku, znanstveno fantastiko, kriminalke, nekaj nobelovcev, kanček vojne literature, knjige o umetnosti, poezijo in filozofijo ter potopise, anarhistično oz. družbeno kritično literaturo, izbor revij in zajetno zbirko stripov. Bralno zbirko bomo nadalje dopolnjevali in izpopolnjevali, zato vabljeni vsi, ki imate doma kakšno knjigo, revijo ali strip, ki bi ga želeli podariti, da ga prinesete v čitalnico in prispevate k njeni širini in teži polic. Iskrena hvala. Čitalnico omogoča tudi bukvarna Ciproš.

RAZSTAVIŠČE LUBADAR

Razstavišče LUBADAR se nahaja tretjem nadstropju stavbe Lubadar v Pekarni. Obsega preko 400 m² visoke mansarde. Prostor je obdan z manjšimi okni, ki jih zakrivajo polkna, dostop pa je urejen po širokem stopnišču.

K uporabi prostora vabimo vse, ki bi želeli pripraviti razstavo, performans, delavnico ali kakšno drugo mirno dejavnost, ki je primerna za to lokacijo.

RAZSTAVIŠČE MC

Razstavišče MC je sestavljeno iz 8 izložbenih mest B1 formata (1000 x 700 mm) in se nahaja v južnem delu kluba, pod galerijo. Vitrine so osvetljene od zgoraj z diskretno razsvetljavo. Prostor je zaradi klubske dejavnosti dobro obiskan, razstavišče pa se nevsiljivo združuje z ambientom kluba.

ČE ŽELIŠ RAZSTAVLJATI, PRIPRAVITI PERFORMANS ALI NA KAK DRUG NAČIN KORISTITI PROSTORE, POŠLJI EMAIL Z OPISOM NAČINA UPORABE NA: PI SARNA@INDIJANEZ.SI

POSLUH!

DIJAKI Z ZANIMANJEM PRISLUHNILI PRVOOSEBNI IZPOVEDI NA TEMO LGBT

Prva predstavitev programa Posluh!, katerega namen je širjenje razumevanje za drugačnost, se je odvijala na Srednji trgovski šoli v Mariboru, kjer smo za dijake tretjega letnika pripravili šolsko uro na temo istospolne usmerjenosti, transspolnosti oz. spolne identitete oz. tematike LGBT (lezbijke, geji, biseksualci, transeksualci).

Učenci so bili seznanjeni z družbenimi vidiki spola v obliki interaktivne ure z interaktivnimi nalogami, ki so prispevale k razumevanju v družbi še zmeraj nekoliko polemične tematike in vzpodbudile razmišljanje o kategorizacijah.

Uvodni del ure je zajemal predstavitev besedišča, ki je ključno za razumevanje spolne identitete. Razložili smo pojme kot so: transeksualka, transvestit, bifobija in podobno. Osrčje ure, torej najzajetejša minutaža, pa je pripadla spoznavanju istospolno usmerjene mladostnice Katje Zgoznik, ki je preko osebnih doživljanj in izkušenj doživeto, na slikovit način in povsem sproščeno ter odprto orisala tematiko. Katja se sicer nerada opredeljuje, kljub temu pa je povedala, da je v zvezi v puncu in da je na nek način delno tudi transeksualka. Dijaki so Katji pozorno prisluhnili in pokazali zanimanje za različne vidike njenega vsakdana, predvsem pa jih je zanimalo, kako se, glede na to, da si je dala odstraniti prsi, kljub temu pa živi kot ženska, opredeljuje (je lezbijka, je transeksualka?), in kako so nanjo odreagirali sošolci in znanci (Kako jim je povedala? So vedeli, da je drugačna?)

Katja je sicer predstavila zgodbo spoznavanja same sebe, opisala je obdobja depresije, celo poskusa samomora, nato pa reakcijo družine in prijateljev ob svojem "prihodu iz omare". Dotaknila se je tudi operacije prsi, razmišljanja o otrocih pri lezbijkah in zmotnih predstav o istospolno usmerjenih osebah.

Njen poudarek je zajemal tezo, da mora posameznik biti najprej zadovoljen in pomirjen sam s seboj, se sprejeti, a ne na način, da bi ugodil družbenim pritiskom oz. kategorizacijam. Mladi so se s tem izjemno poistovetili, saj se mnogi

izmed njih v občutljivem obdobju na tak ali drugačen način soočajo z drugačnostjo, pa naj gre za pripadnost subkulturi ali prekomerno telesno težo. Prav Katjina neposrednost in iskrenost je poskrbela, da je ura potekala sproščeno, dijaki so odprto spraševali in prejeli odgovore iz prve roke.

Odziv je bil več kot izjemen. Evaluacija ure je pokazala, da se je ura dijakov izjemno dotaknila, predstavljala je tudi pravo zakladnico koristnih informacij o katerih sicer ne slišijo v šoli.

Najbolj zgovorno o tem pričajo vtisi, ki so jih po uri zapisali na lističe. Tako beremo: "Izvedela sem veliko novih stvari. Takšne predstavitve so zelo koristne. Zapomnila si bom njeno zgodbo. Cenim takšne ljudi. Hvala, Katja za pogum!" ali pa na primer: "Najbolj mi je bilo všeč, da smo se lahko odkrito pogovarjali. Predlagam več takih predstavitev, saj imam občutek, da se veliko ljudi takih stvari ne zaveda."

S predstavitvami želimo Indijanezi okrepiti razumevanje mladih za drugačnost in vtisi pričajo, da nam je na prvi uri to odlično uspelo: "Predstavitev je bila odlična. Včasih res prehitro sodimo ljudi" ali pa "Spoznala sem, da... pa saj smo vsi enaki!" – je vznemirjena zapisala mladostnica iz tretje klopi. Že ob prvi predstavitvi pa se je celo našla dijakinja, ki je Katjino zgodbo doživljala še posebej osebno: "Dotaknila se me je zgodba, ki jo je Katja povedala, ker doživljam isto..."

Po končani uri je za piko na i, zelo neposredne in s čustvi nabite ure, poskrbela ganjena dijakinja, ki je dvignila roko in vprašala ali lahko Katjo objame. "Ja pa seveda, pridi", je odvrnila Katja in tako sklenila pilotno uro. Mnogi dijaki so jo po uri povprašali, če jo lahko dodajo kot prijateljico na omrežju Facebook, želeli so celo na pijačo z njo, Katja pa je ob tej priložnosti izpostavila tudi svoj blog - ki se nahaja na spletnem naslovu:

<http://svojevvrste.blogspot.com/>

Predstavitve bomo nadaljevali po drugih srednjih šolah v Mariboru in neposredni okolici. Pri tem

Všeč mi je bilo da je Katja to delila z nami, všeč mi je bila njena zgodba to da je bila iskrena z nami. Mislim da bi se morali več pogovarjati o takih stvareh, saj so zelo koristne.

Všeč mi je da dejansko govori svoje zgodbo. Spoznala sem tudi drugačne stvari. Vedno sem si mislila da se človek sam odloči da bo lezbijka ali geji ampak sem ugotovila da si tega ne izberemo ampak jih vleče sila.

Všeč mi je energija ki jo daje in dotaknila se me je zgodba ki jo je povedala ker doživljam isto kar je ona in vprašam, da če boste nadejali stem ker jo to zelo koristno in pače vsi srečo in vprašam da če boste nadejali stem.

Všeč mi je bil odkrito predavanje, svaka čast Katji, da ima toliko poguma, da lahko govori brez dlake na jeziku. Respect!

Bila je zelo sproščena, in predstavitev mi je bila zelo všeč. Takih predstavitev bi moralo biti več da bi poučili ljudi o taki temi.

Všeč mi je bilo tudi to da je bila Katja z mano zelo iskrena, nam povedala stvari ki jih sama še nisem poznala. Všeč mi je bila njena zgodba, Mislim da se je pridobivanje znanjine in koristne stvari, ki ga to stvarimo.

bomo izpostavljali mlade z manj priložnostmi iz različnih področij (invalidi, slepe, bivše prestopnike itn.)

V društvu menimo, da je za mlade odraščajoče izjemnega pomena, da se srečujete z drugačnostjo in širite

družbeno in kulturno razumevanje sovrstnikov in someščanov. Izhajamo iz premise, da se s sprejemanjem določene oblike drugačnosti naučimo strpnosti in razumevanja tudi za kakšno drugo.

URBANO ŽIVLJENJE

O PROJEKTO DRUŽBENIH IZZIVIH ŠTAJERSKE PRESTOLNICE

Ko sem nedavno obiskala Piran, sem opazila, da meščani lahko svoje mesto tudi uporabljajo. Uporabljajo še za kaj drugega kot nakupovanje in pitje kavnice. Otroci so Tartinijev trg spremenili v nogometno igrišče in ob močni burji zabijali žogo v osrednji spomenik trga. Sprva sem pomislila, da to morda res ni najbolj primerno, vendar pa je pri meni prevladalo mnenje, da je vseeno boljše v mestu živeti ne pa ga samo gledati.

Slednji občutek imam v Mariboru. Da mestno središče samo gledamo in ga razen za nakupovanje in posejanje na kavnicah sploh ne uporabljamo. Mestno središče je polno le v času odprtja trgovin, kar lepo kaže na to, da glavno dogajanje v mestu predstavlja trgovina. Ko se trgovine zaprejo, je mesto prazno. Mrtvo. Ni žive duše. Ja saj, kaj pa naj bi Mariborčani drugega tam počeli? Imamo mestni park, vendar ga 52 tednov na leto med sprehajanjem le gledamo in občudujemo njegove lepote (dva tedna v času Festivala Lent sta res druga pesem). Ra-

zumem, da je potrebno mestni park očuvati, da ga množice ljudi (npr. ob prireditvah) ne uničijo; da ga v njegovih temeljih ne spreminjamo itd. Ampak zakaj ne bi mogli na eni izmed zelenic npr. postaviti nekaj vadbenih orodij za odrasle in s tem parku dodati še nekaj več?

Kino? Mestnega kina, ki bi predvajalo tudi aktualne filme, nimamo. Danes mladi ne morejo doživeti situacije, da moraš zaradi razprodanih vstopnic za predstavo v Udarniku, pohiteti na predstavo v kino Partizan. Petnajst let nazaj si imel na razpolago še tretjo izbiro, kino Gledališče. Dva velika zabavišna oz. nakupovalna centra s kinom, ki ju imamo v Mariboru danes, nista nikoli prav zaživela, eden tudi iz dneva v dan bolj propada in se mu obeta zaprtje. To bi lahko izkoristili za zagon ponovnega delovanja mestnega kina v polni zmogljivosti. Opazujem zelenice ob blokkih, ki danes nimajo več nobene druge vloge kot to, da jih hišnik vsake toliko časa pokosi. Tu pa tam je še kje opaziti, da stanovalci bloka šušijo perilo na dvorišču. To pa je tudi vse. Klopi propadajo in jih upravniki stanovanjskih blokov počasi odstranjujejo, brez da bi jih nadomeščali z novimi. Sprašujem se ali klopi, otroška igrala itd. propadajo, ker res ni več interesa po druženju med sosedi ali je ravno obratno, da se zaradi propadanja te mini infrastrukture sosedi več nimajo priložnosti srečevati? Kaj bi bilo narobe z zelenico, ki bi svojim stanovalcem poleg lepe zasaditve nudila še nekaj klopi, otroška igrala in morda še žar za piknik?

Moji cinizmi, kritike in vprašanja niso usmerjena (le) na Mestno občino Maribor, ampak na vse nas, prebivalce Maribora, stanovalce blokov, sprehajalce psov, mlade, vse, ki si v mestu želijo še nekaj več. Dodatnega življenja v mestu ne bomo vzpostavili še z kakšno prireditvijo več, ker imajo le-te omejeno časovno obdobje delovanja in nam bodo poživile vsakdan v najboljšem primeru spet čez eno leto. Kaj je z vsem časom vmes?

Zanimiv se zdi predlog o izgraditvi športnih objektov za mlade, ki se ukvarjajo s t.i. urbanimi športi. To so prenova in nadgraditev obstoječega skateparka, športnega parka s poligonom in telovadnimi orodji ob mestnem parku in adrenalinskega parka Koroški most s plezalno steno in jeklenimi vrvmi za drzne spuste po njih. Za popestritev mestnega središča pa niso nujni tako veliki projekti.

Manjših idej je kar nekaj: na enem izmed trgov, mestnem parku ali kakem drugem manjšem parku bi lahko postavili stalne mize za igranje šaha, npr. iz betona. Na ta način bi mesto obiskalo več starejših izkušenih igralcev šaha, ki bi se želeli pred drugimi postavljati s svojim mojstrskim znanjem. Ali pa ograjeni prostori za prosto tekanje psov. Kateri lastnik (sicer socializiranega) psa si ne bi želel, da bi

SPRAŠUJEM SE ALI KLOPI, OTROŠKA IGRALA ITD. PROPADAJO, KER RES NI VEČ INTERESA PO DRUŽENJU MED SOSEDI ALI JE RAVNO OBRATNO, DA SE ZARADI PROPADANJA TE MINI INFRASTRUKTURE SOSEDI VEČ NIMAJO PRILOŽNOSTI SREČEVATI?

se njegov ljubljencem lahko prosto sprehajal in tekal, njega pa s psom ne bi preganjali iz vsake druge blokove zelenice? Zelo domiselna ideja, že izvedena v nekaterih mestih, pa je postavitve stene začimb, iz katere bi si mimoidoči vsakokrat lahko nabrali začimbo, ki jo potrebujejo za pripravo naslednjega obroka. Prepričana sem, da če bi že sama izvedba takšne ideje bila skupen projekt meščanov, bi vrt začimb tudi primerno uporabljali, ne da bi ga takoj izropali.

Vsako mesto bi si zaslužilo, da družabno ne životari od enega dogodka do drugega, ampak tudi v vmesnem času njegovi prebivalci vsak na svoj način in brez denarnih vložkov (!) živijo družabno mestno življenje.

ANJA MAGAJNA

JAVNA STENA ZAČIMB

KATERI LASTNIK (SICER SOCIALIZIRANEGA) PSA SI NE BI ŽELEL, DA BI SE NJEGOV LJUBLJENČEK LAHKO PROSTO SPREHAJAL IN TEKAL, NJEGA PA S PSOM NE BI PREGANJALI IZ VSAKE DRUGE BLOKOVSE ZELENIČE?

GENERACIJA T

EKONOMSKI PRITISK NA TRPEŽNO GENERACIJO

ČASI SE SPREMINJAJO IN KRUTOST SODOBNIH RAZMER SE DO MLADIH IZRAŽA NA NOVE NAČINE

Celotna generacija mladih je danes pod izjemnim ekonomskim pritiskom. To pušča posledice. Nastaja trpežna generacija. Generacija T.

Kadijo, pijejo, vsak vikend ponočujejo, sicer pa igrajo igrice in stalno so na računalnikih in telefonih. Ne poznajo trdega dela, vse jih je prineseno na pladnju, razvajeni so. Današnja mladina. Tako nekako gre stereotip o mladih ljudeh, ki velja že kar nekaj let, morda desetletij. Generacijo, ki je odraščala od 80ih naprej razumejo kot razvajeno generacijo, ki za razliko od njihovih staršev, še bolj pa od dedkov in babic, nikoli ni doživela težkih časov preteklih generacij: materialno pomanjkanje, vojno stanje, lahkota. Ja, tudi ta je bilo prisotna v času druge svetovne vojne in še kako leto po tem. Ne, današnja generacija mladih v glavnem ne čuti tovrstnega pomanjkanja. Ko govorimo o mladih, imejmo v mislih tako najstnike kot tudi vse tiste vmes, ki sežejo do 30. leta in še malo. Načeloma imajo mladi nekaj osnovnega denarja za oblačila, kakšport, knjigo, najde pa se tudi za kak izlet, kavico in pivo. V primerjavi z materialnim stanjem povojne generacije jim gre v tem smislu dobro.

Času specifičen pritisk

A časi se spreminjajo in krutost sodobnih razmer se do mladih izraža na nove načine. Res je, da si lahko vsak z nekaj varčevanja kupi tablični računalnik, a skoraj nihče si ne more kupiti najbolj običajne stvari, ki jo poznajo že iz pradavnine, hiše. Slovenija je evropska rekorderka po deležu mladih, ki še živijo s starši. Povprečna starost mladih, ko grejo od doma je okoli 30 let. Ciniki pravijo, da mladi podaljšujejo mladost in se jim ne

ljubi odrasti. Da uživajo v »hotelu mama«. A to je napačen pogled. Biti pri starših, ni vanje v hotel, temveč gre bolj za zatočišče pred krutimi razmerami »tam zunaj«. Kje drugje kot doma pa naj bi živel, če nimaš osnovnega lastnega zaslužka, ki bi ti kril najemnino, kaj šele stanovanjski kredit? Mladi, ki so po desetletjih šolanja stopili med iskalce zaposlitve, ostajajo brez službe predolgo. Statistika brezposelnosti je še posebej ledena, če med zaposlitve ne prištejemo prekernega dela. Saj ga tudi ne bi smeli. Začasno in občasno delo, z možnostjo prekinitivje sodelovanja, ko se šefu pač zaljubi, za nekaj ur in za drobiž ni zaposlitev. Vsaj ne v tistem pomenu pojma zaposlitve, ki ga običajno povezujemo z stabilnostjo in ekonomsko-socialno varnostjo, samostojnostjo. Generacija, ki se danes osamosvaja, je navajena živeti brez delavskih pravic, tako zelo, da včasih ne razume, zakaj obstajajo sindikati. Mladi v prekernih oblikah zaposlitve, si ne morejo zamisliti, da bi k njihovem študentskemu, avtorskemu ali s.p.-jevskemu delu sodil plačan nekaj tako običajnega kot je plačan dopust z regresom, ki naj pokrije stroške dopusta. Prekeri nimajo ne dopusta, ne bolniške, ne minimalnega plačila. Ničesar.

Pod pritiskom otrdiš

Deset tisoče mladih po vsej Sloveniji živi na ta način. Pa vendar vztrajajo. In znajo biti veseli, ohraniti ponos, pokončno držo in rinejo življenje naprej. Generacija nevidnih mladih, ki prenaša take razmere, ki zdrži te pritiske, ki vztraja v življenju, kljub temu, da so obljube o boljši prihodnosti že čisto blede, ni razvajena generacija. To je trpežna generacija. Generacija T. T kot trpežna. Tako kot so lakota, vojno nasilje in splošno pomankanje zaznamovali povojno generacijo, podobno prekernost, brezposelnost in nerešen stanovanjski problem zapisuje generacijo T. Res je, da so pritiski veliki in ni lahko. Mnogi odhajajo v tujino. Veliko se jih predaja alkoholu, drogami, zabavi, se zakajajo v pozna dvajseta leta ali kako drugače zapravljajo svoje dneve in leta z bežanjem v

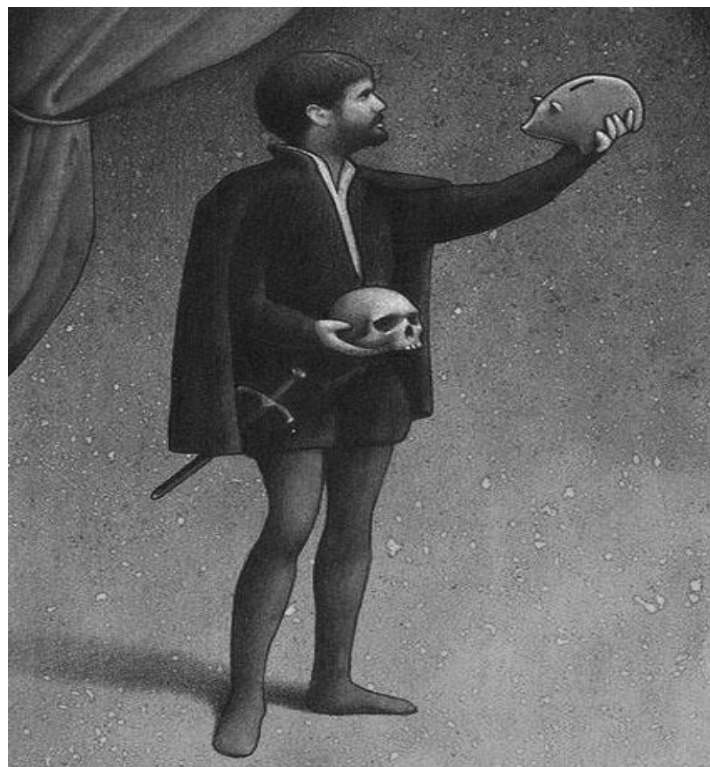
užitke takšne ali drugače vrste. Kdo bi jim zameril? V teh časih ni lahko biti mlad. Pa vendar velika večina kljub vsemu vztraja in se bori naprej. Mladi, ki so ob koncu šolanja in na začetku ustvarjanja svojega odraslega življenja, so postali trpežni. Cela generacija je otrdela. To je fenomen, ki ga v javnih razpravah nikoli nismo zares ozavestili. Pripadnik generacija T prepogosto dela za nekaj sto evrov na mesec, živi v majhni luknji z najemnino ali pri starših, redna služba pa mu ostaja oddaljena na nepremagljivi razdalji. In ta isti človek zna biti vesel, prijazen, samozavesten, ohranja domišljijo in svoje lastne ideje o svetu. To je spoštovanja vredno.

Kje je medgeneracijska solidarnost?

Kljub vsemu pa je "današnja mladina" v težkih časih. To jo bo zaznamovalo za zmeraj. Več kot pet let trajajoča gospodarska kriza kot travma udarja po mladih. To se bo dolgoročno poznalo. Današnji mladi bodo sčasoma odrasli. Postali bodo starši, sosede, volivci, udeleženci v prometu, pa tudi podjetniki, politiki in vplivneži. Kake vrednote se bodo zapisale v generacijo T.

Bo ta generacija cenila stabilnost, ko pa je edina stalnica v njenem življenju sprememba? Bodo T-jevci cenili preteklost, ko pa jo je le-ta zadala nečedno sedanost? Bodo cenili državo in tradicijo, če pa jih je ta pustila v nemilosti sodobnega časa? Bodo cenili izobrazbo, če pa jim diploma malo pomaga, da ne bi pri 25ih delali po tri evre na uro za tristo evrov na mesec? Kaj bo generacija T prenesla na svoje otroke? Za kak svet se bo borila? Kaj bo iz tradicije ohranila in kaj opustila? Domišljavo bi bilo trditi, da imamo odgovore. A če so razmere do mladih danes res trde in krute, potem bomo od generacije T težko pričakovali veliko hvaležnost in medgeneracijsko solidarnost. Če nikomur ni mar za generacijo T, ali je potem ta generacija komurkoli sploh kaj dolžna? Če starejša generacija, ki ima volilno, ekonomsko in javnomnenjsko moč odločanja, ne bo odgovorila na težave generacije T, se ne smemo čuditi, če bo generaciji T kasneje malo mar za usodo danes vladajoče generacije, ko se bo le ta postarala. Mladi so danes prepuščeni sami sebi, vsi ostali pa pozabljajo, da medgeneracijska solidarnost živi le, če velja v obe smeri.

DEJAN SAVIČ

SOS

O FACEBOOKU, POTROŠNJI IN TAVANJU

Star sem 29 let in večina mojih prijateljev, ki so sicer pretežno pametni, ambiciozni in talentiranih, je otožnih. Smejijo se in gledajo YouTube posnetke in bulijo v joške natakarcam in vse banalne stvari, a globoko spodaj so otožni. To sem si potrdil ta mesec, ko me je bolezen posadila v posteljo in sem podrobneje spremljal socialna omrežja. Začuti se bolj na Twitterju kot na Facebooku. Na Facebooku se večina malce pretvarja, da so veseli, da so obiskali to in to, jedo tam in tam in noge namakajo na najboljših lokacijah Evrope. A Facebook je le površina, pod njo tiči Twitter, kjer je lažje brati med vrsticami, ker te fotografije ne preslepijo tako zlahka in kjer se zdi, da je podton žalost. Tudi sam nisem imun. Še nikoli prej se nisem počutil tako slabovoljnega. Pa ni krivo slabo poletje, niti ni to, da ima sestra hude težave sama s seboj. Gre za nek občutek nemoči in predvsem nesmisla. Zbudim se in pomislim - spet? Spet to jutro, ko se mudi. Spet služba (pred študenta se razume)? Spet to in še več tega? Koliko še? Koliko let? In je res vredno? To, da me je pred pol leta pustila punca ima gotovo vpliv. Iskreno tudi sam nisem želel nadaljevati zveze. Zveza je bila le svetla točka na temnem obzorju, ki ga slutim že dolgo. Ko tako nekoliko nostalgичno gledam na otroštvo, vidim, da ni bilo enkratno, sploh ne, je pa bilo neko upanje, da bo svet boljši, da bom odrasel in bom počel stvari, ki me veselijo, nobenih domačih nalog, nobenih tečnih popoldanskih tečajev in nobenega ohrovtva v nedeljo. Tri generacije, ki so končale 20. stoletje - bejbi boomerji, generacija X in mi ipsilončki, smo prispevali k Zahodnjaški družbi, ki je dreka. Moj najstniški ali celo prednajstniški idol, Kurt Cobain, me je hitro navdušil s svojo brezbrizno ideologijo in prikazovanjem bede in umetničenja. Že takrat sem poznal veliko ljudi, ki so bili zaslepljeni z materializmom, zdaj ob družboslovnem študiju, vidim, da je to slepa pot generacije šestdesetih, ki so sicer fajn seksali in mirovno mislili, a si kljub temu nadeli srajce in kravate in šli delit svet. Zdi se kot da vsaka generacija ubije prav to za kar se je v svoji najstniški fazi bo-

rita. Hipiji so postali japiji, revolucionisti so pričeli kotaliti kapitalne naložbe in ustvarili paranoičen svet kot ga poznamo. Pa so si ti klinci še vedno govorili, da so pankerji. Na poti v službo so nabijali Fugazije potem pa ljudi goljufali pri finančnih naložbah. Brez slabe vesti, le po po predalčkih.

Pa jih ne obsojam. Nekje v devetdesetih in to sem ugotovil retrospektivno, je potem izgledalo, kot da se stvari spreminjajo. Anti-konsumerizem, upori, še Hollywood je štancal filme kot je Fight Club, kar je precej direkten napad na potrošniško dobo, če vprašate mene. Potem počasi pa sta Amerika in Evropa začeli driskat. Na veliko. In tekoče. Po slovityh napadih na dvojčka se je vrnil patriotizem in meje in to po celem svetu. Mi proti njim - tujcem, priseljencem, čudnovernim, drugačnim, divjim, neomikanim, fanatičnim, nazadnjaškim, ki motijo naš krasni svet in domnevno ogrožajo službe, čiste hodnike pri zdravniku in še kaj... Nehal sem žret gobe in hodit na koncerte Rage Against The Machine, iskal sem stabilnost - prvič v življenju pri 22. letih. Čutil sem pritisk tega, da morem ustvarit kariero, ustvarit nekaj, kupit avto, vstaviti otroke v mini majčke AC/DC, opremit stanovanje s kakim kosom, ki ni iz Ikeje in še kaj. Čas je, da se osmislim, končam faks in postanem pomemben člen sveta. Pa imam sedaj diplomu, na ravno toliko debelem papirju, da si z njo ne morem obrisati riti. Službo imam prek študenta še vedno, ker prave nisem dobil in sem vpisal magisterij, za katerega vem, da ga bom težko uporabil, da pa lahko dobim sedaj službo, kjer bom delal ali za dva ali tri (za plačo enega) in bil hvaležen (ker so težki časi!) ali pa lahko kar crknem na odpadu družbe skupaj z lenuhi na Zavodu za zaposlovanje, ker v takem delu pač ne vidim smisla, niti sebe, še toliko kot ga je, se potem izgubi trikrat na dan ali popoldne na kavču. In tako sem tu - preganjan s tisočermi mislimi, z miselnostjo generacije staršev, ki je drugačna in ki je še imela nek smisel, nek enoten pogled na zadeve, medtem ko jaz in moji kolegi ne vemo, kaj smo, kaj bi, kaj bomo in komu na

čas. In gremo na Facebook in Twitter in spremenimo profilno sliko in zalimamo kak pameten slogan, da se zdi, hej svet, sej sem tu, spremljam dogodke in hodim volit in vse. In raje grem na YouTube kot v kino, ker je jebeno drag, če bi to postalo navada in si potegnem dol nove komade od najbolj jeznih pankerjev, kar jih najdem in se počutim slabo, ker vem, da živim tako, kot oni pojejo proti in pa da nisem niti kupil jebene CDja, ker ga a) nimam kam vtaknit in ker b) šparam za stanovanje, ki ga bom lahko kupil po sedanjih izračunih nekje leta 2048. Ko sem že pri glasbi...kakšen drek! Kakšne pesmi! O tem kako v dreku je svet bi lahko sodili po popularni glasbi in s tem sem povedal vse. Kot rečeno sem poslušal Nirvano in Alice in Chains poleg pankarja in takrat je to bil podn pod podna, ves čas sem od sestre poslušal, da je to jebena lizika z okusom sladkorne pene proti pravi muziki prejšnjih dekad. In ja, morda upravičeno, ampak kaj pa zdaj. Še Silverchair zvenijo kot izbrana dela klasike proti današnji prevladujoči glasbi. In filmi. Koliko romantičnih komedij, kjer igrajo tipi v puloverjih in z iMaci in ki hodijo na fitnes in ženske, ki govorijo čudne fraze in nosijo copate s psi in po službi delajo cupcake in na tablici posuti z Hello Kitty - morem še videt? Koliko jih še lahko naredijo? Kdaj sem nazadnje videl res dober, originalen film, ki je imel vizijo, umetniško vrednost in je nekaj povedal? Magija je izpuhtela. Vse je podjetje, vse je profit, vse je reklama, vse je last. Jebemti, da vem, kdo so Kardashiani. Kako je to mogoče? Kje v vsem tem lahko najdeš smisel? In zagamani internet. Koliko upanja je bilo v tem mediju... vsi se bomo povezali, svet je na dotiku miške, ideje se bodo gradile, glas bodo dobili neslišani... delno je res, a v veliki meri je vse skupaj postal Facebook. Hitro gor, hitro, da nisem zamudil, kaj je Aleš danes jedel. Pa da vidim, da je nek tip naredil sliko iz 800 zamaškov in da so vse moje sošolke iz srednje dahnile Oooh, ko je Ryan Gosling postal seksi moški leta in spet - zakaj to vem in aaaa, ob treh zjutraj, ko ne morem spat sem spet na nekem omrežju in vidim, da ostali tudi ne spijo pač pa limajo na zidu neke glupe meditacijske misli in so najbrž isto tako jezni na svet in nase in na vse puhlice in na to, da

ČUTIL SEM PRITISK TEGA, DA MOREM USTVARIT KARIERO, USTVARIT NEKAJ, KUPIT AVTO, VSTAVITI OTROKE V MINI MAJČKE AC/DC, OPREMIT STANOVANJE S KAKIM KOSOM, KI NI IZ IKEJE IN ŠE KAJ.

čutijo, da to ni to, v izogib temu pa se potem ironično postavljajo z novimi avti, in iPhoni in poinstagramirajo vse te dosežke in se počutijo vsaj malo pomembni, ko dobijo 78 všečkov in to še delajo naprej, ker hej, v družbi nikjer drugje ne dobiš všečka. To je laž in vse ostalo je laž. Vse kar so nam povedali, ko smo bili majhni je laž. Bodi priden in se ti bo dobro godilo, končaj šolo in dobil boš službo, bodi pošten in pošteno se ti bo vračalo, aja ne ups, pošteno boš nategnjen, od bank, od države od vsega, ampak vsaj nategnjen boš in ne pozabljen. Ti ni všeč? Pa kaj jokkaš, naredi si firmo, odpri SP, da vidimo ta potencial mladine. Kupi ti, ne bodi kupljen, je moto. Prodaj se, ampak drago in za jebi tri ostale pri tem, ker sicer bodo oni te, ker v svetu številka na papirjih dobrota pomeni revščino in slabost. In smej se, smej na široko, saj si potencial za še eno reklamo. Ker kaj pa boš? Kaj bi delal, če ne bi gledal Facebook statusov in gledal, kako si Pedro iz Mehike razbija jajca na robu bazena? Kaj bi sploh počeli? Se samo jaz počutim ujet med tisoče institucij, med to, da sem ali tak ali tak pa v vsakem primeru potrošnik, potrošnik vsega, predvsem pa časa nekoga drugega, denarja nekoga drugega, ne svojega in potrošnik sebe. Potrošeni potrošniki. Vse je ocenjeno, vse je označeno, vse so samo podatki. Ni načina, da ostaneš aktiven, informiran in pomemben državljan, da te pri tem nekdo ne iztisne in izkorišča. Bodi mrtev ali pa zastonj. To sta dve opciji te družbe, da si koristen. In edina rešitev iz tega je, da izkoristimo bes in se ne upiramo, ker se ne moremo, lahko pa delujemo tako, da ta svet postane irelevanten. Kako? Še sam ne vem... a osnova so gotovo vrednote, tehten premislek in delovati dobro za druge v vsakem mikrodejanju, začenši pri tem kaj delimo na Facebook zidovih.

(V)ALTER EGO

DRUGAČNOST BOGATI

K ODKRITJU SPOMENIKA DRUGAČNOSTI PRED KLUBOM JAMA V SV. JURIJU OB ŠČAVNICI

DRUGAČNOST JE TISTO, KAR JE RDEČA NIT IN BISTVO UPORA PROTI ENOUMJU SODOBNEGA TRŽNEGA KAPITALIZMA

Konec avgusta so me člani društva Dežurni krivci poklicali, da bi povedal nekaj besed ob odprtju kipa, posvečenega drugačnosti, ki ga je naredil prleški kipar Robert Jurak. Ob izdelovanju impozantnega 700-kilogramskega kipa se je navezoval na delo reške skupine Let 3, ki so jo Dežurni krivci povabili k dokončni potrditvi, da je drugačnost pomembna in da naj jo mladi domačini začno izdatneje izkazovati, saj imajo čudovite pogoje za to v Klubu Jama. Zgodba je z nastopom skupine Let 3 dobila povsem nove in drugačne razsežnosti, ki jih bom razkril in obdelal naslednjič. Tokrat objavljam sinopsis svojega govora pred odkritjem kipa v hvalo drugačnosti (dejanski govor je bil opazno drugačen).

Drugačnost bogati: k odkritju spomenika drugačnosti pred Klubom Jama v Sv. Juriju ob Ščavnici

Ko smo v Ustanovi nevladnih mladinskega polja Pohorski bataljon pred tremi leti pripravili pregled samoniklih prizorišč in lokalnih podzemnih scen na Slovenskem, smo v severovzhodni Sloveniji našli nekaj atraktivnih lokacij, a med Mariborom, Beltinci, Ormožem in Bistrico ob Sotli je zevala opazna praznina. Edini mladinski center nevladnega tipa, ki ga je evidencialni Urad RS za mladino v tem praznem prostoru, je bil v Kamenščaku pri Ljutomeru, a ni ravno slovel po kakšni lokalni podzemni sceni. Vedel sem za mladinsko kulturno zadruzo v Sv. Ani ter seveda za občasno ropotanje na Apaškem polju, v Radgoni, Radencih in Lendavi, Sv. Jurij ob Ščavnici pa je zame ostajal neznanka, četudi se je glas o Dežurnih krivcih, eni najboljših slovenskih rock skupin zadnjega desetletja, in njihovem društvu, festivalu Jürjovo je ter Klubu Jama slišal tudi v Maribor in Ljubljano.

Toda v Sv. Juriju, pardon, Vidmu ob Ščavnici, se doslej še nisem ustavil, čeprav sem opravil raziskavo podzemne rokofske scene na Tratah, v vasi nad samim izvirom Ščavnice. Zame, za Mariborčana, čigar predniki prihajajo s severnega dela Slovenskih goric, je bila Prlekija vedno odmaknjen, drugačen svet, nekaj drugega od tistega, kar mi je bilo domače, predvsem zaradi značilnega prleškega govora.

Namesto o glasbi, ki nas vse navdihuje in navdušuje, bom tokrat, preden povem nekaj misli o drugosti in drugačnosti, o drugačnosti in drugih ter drugačnih, povedal nekaj o mladih in mladosti danes, kakor jo ukrivljajo kladiva in nakovala globalnega kapitala in njegovih lokalnih slug. Ošvrknil bom evropsko mladinsko politiko, in seveda tudi nacionalno, četudi te mladi velikokrat sploh ne zaznavajo; in to kljub glasnemu najavljanju novih časov ob sprejetju zakona o mladinskem sektorju in nacionalne resolucije za mladino – ali prav zaradi njiju! – in pokroviteljskega delovanja lokalne politike, ki s svojimi oblastnimi lovskami javnih zavodov velikokrat izsesavajo še zadnje kaplje svobodnih (nevladnih in neformalnih) pobud.

Miha Blažič, bolj znan kot N'toko, je v septembrski številki Mladine predstavil srhljivo pripoved o tem, kako si mariborski gimnazijci, praktično brez izjeme, želijo čim prej v tujino. V tej državi očitno nimajo prihodnosti. In prav za to gre: to državo in njene podsisteme, tudi gospodarskega, vodijo bodisi starci brez prihodnosti bodisi mladci z opranimi neoliberalnimi možgani. Prvih prihodnost ne briga, druge briga samo njihova lastna prihodnost v obliki kovancev, ki bodo kapljali iz gospodarjeve malhe. Vmes je zbegano ljudstvo, ki vidi samo še izhode v silo.

Toda te zbeganosti ne bi bilo, če ne bi gospodarji poleg klasičnih metod delitev in vladanja obvladovali tudi družbene nadgradnje, če se lahko izrazim marksovsko. Neoliberalna (kontra)revolucija temelji na vsiljevanju ene same možnosti

brez alternativ, ne le v gospodarstvu in vodenju države, temveč tudi v predstavi, da živimo v edinem izmed možnih svetov in da onkraj resnične resničnosti, v kateri vladajo oni, ni nobene druge možnosti.

Mladim ne vsiljujejo več te predstave s poučevanjem ene same resnice v šoli. Prav narobe: v šoli lahko ima vsak butec prav, da ne bi poteptali njegovega dostojanstva. Enoumje vcepljajo skozi brezbržnost in radikalni relativizem: če je vse enako dobro, potem je tako ali tako vseeno. Drugačnosti danes ni treba več zatirati, ker jo je dovolj ignorirati ali poblagoviti, skratka, jo proda(ja) ti na trgu. Mladinske politike so v teh procesih izjemno uspešne. Z znanimi evropskimi projektnimi naravnostmi k mobilnosti, prostovoljstvu in neformalnemu učenju polnijo CV-je (nekoč smo jim rekli življenjepisi) mladostnikov z izkušnjami in kompetencami, ki naj bi jim odpirali vrata na trgu dela. Rezultat je ignoranca delodajalcev, ki jih ne zaposlujejo, in samoblagovljenje, ko uboge mlade pare iščejo službe na temelji prostovoljskega suženjstva, vedoč da bodo tako postali najboljši možni človeški viri in da gotovo sami delajo kaj narobe, če ne dobijo službe.

V Zakonu o javnem interesu v mladinskem sektorju, ki so ga leta 2010 sprejeli z aklamacijo, torej soglasno, enako kot strategijo na področju mladine v lanskem letu, so pri delovanju mladinskih centrov "pozabili" omeniti tri ključne komponente, ki zadevajo mladino: avtonomnost, ustvarjalnost (v mislih imam predvsem kulturno ustvarjanje) in zabavo kot ključni del preživljanja prostega časa. Prav to pa so komponente,

ki jih gojijo nevladna samonikla prizorišča, za nameček pa te skrbijo še za afirmacijo drugačnosti in za udejanjanje radikalne drugosti, da ne rečem uporništva, ki je nujno transgeneracijska. Samonikla prizorišča, četudi so magnet za mlade, niso nikoli le prostori druženja mladih po letih, temveč zvedavih in drugačnih mladih ter drugačnih starejših.

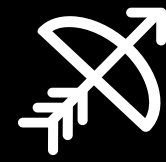
Drugačnost je, skratka, tisto, kar je rdeča nit in bistvo upora proti enoumju sodobnega tržnega kapitalizma. Toda drugačnosti ne bi bilo brez možnosti vzpostavitve radikalne drugosti, torej dejanj in obstoja nečesa, kar preprosto o(b)staja zunaj predpisanih okvirjev. Drugost, ki ni posledica neposrednih pritiskov normale, prav tako ne ozaveščenih procesov drugačenja, ki temeljijo na prepoznavanju identifikacijskih točk, je tako radikalna, da se ne more na enoznačen način vzpostaviti niti v prostorih, namenjenih prav drugim in drugačnim. Je radikalna gesta upora, ki se ne da; je vdor Drugega, Stvari ali Realnega v idilčni svet vedno znova gladko počesanih in postriženih trat, dokler jih ti nemarni Drugi ne pokozlajo.

Drugačnost je šele pogoj drugosti, obstoj radikalne drugosti pa je prvi pogoj izgradnje drugačnega sveta. In ni odveč, naj je videti še tako brezupno! Kaj pa so milijarde virtualnih evrov proti enemu samemu g-durovskemu akordu, ojačanem s stotinami vatov? Prav nič niso. Akord pa preprosto JE. Vedno drugačen.

(Prvič objavljeno na spletnem portalu Trans-Yu-Formator <http://transyuformator.wordpress.com/>)

RAJKO MURŠIČ

BLUZ O EMPATIJI IN SOČUTJU

Sočutje, empatija, moralna odgovornost. Le kako bi te besede definirali politiki, lastniki korporacij, ljudje na vodilnih položajih? In kako bi to definirala brezposelna oseba, invalid, brezdomec ali ulični glasbenik? Resnično me zanima. Zdi se namreč, da nekateri ne premorejo niti osnovne moralne odgovornosti, kaj šele prefinjen moralni čut za soljudi oz. živa bitja. Zadnje čase nekoliko kontradiktorno vse bolj ugotavljam, da je sočutje pravzaprav slabo. Preden me obsodite, naj povem, da nisem proti empatiji. Besedi (sočutje in empatija) sta sinonima, vendar empatija, če gremo nekoliko bolj v fineše, pomeni sposobnost postaviti se na mesto drugega. Označuje zmožnost posameznika, da zazna in razume, oz. da se vživi v občutja in razmišljanja druge osebe, vendar se z njo ne poistoveti, za razliko od občutij simpatije in sočutja do drugega. Da, se razumemo, nisem proti moralnosti, prijaznosti, ljubezni in medsosedske pomoči, prav nasprotno, kar trdim je, da če želimo biti moralni, dobrodelniki ljudje, je sočutje bolj klavrna popotnica. Pri tem z empatijo dojemam kot miselno, sočutje pa bolj kot čustveno vživljanje.

Kot je ugotovil že biolog Frans de Waal, je emocionalna empatija (ki ji bom odslej pravila sočutje) do neke mere bolj ali manj vgrajena v nas. Dojenčki jočejo bolj, če jih izpostavimo joku drugih otrok (zanimivo pa jočejo še bolj, če jih izpostavimo lastnemu posnetemu joku). Eksperimenti kažejo, da dvoletni otroci spontano pomagajo, objemajo, tolažijo. Občutja sočustovanja se pogosto pojavijo avtomatsko (o tem je pisal že Adam Smith v 18. stoletju). Če gledamo nekoga, ki mora jesti ogabne stvari (recimo lastne lase začinjene s ščurki) in se pri tem pači in davi, tudi sami čuti gnus in odpor, marsikomu gre na bruhanje povsem enako kot osebi, ki dejansko po grlu spušča nekaj ogabnega. Empatija in sočutje sta nedvomno lastnosti, ki sta v današnji profitabilno usmerjeni nadvse dobrodošli, saj so psihologi ugotovili, da tisti, ki so bolj sočutni in empatični tudi hitreje in pogosteje pomagajo. Na nek način torej za splošno dobrobit ne bi bilo neumno, če bi v šolski

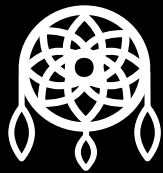
sistem vrnili učenje empatije ali medsebojne pomoči. Vendar pa je potrebno poudariti, da je sočutje pogosto tudi izjemno pristransko in tega se je potrebno zavedati. Eksperimenti so pokazali in dokazali, da je bolj verjetno, da bomo pomagali privlačnim ljudem in tistim, ki so nam podobni. Ampak ali je to tudi prav? Mar ne bi moralnost v idealu pomenila, da je povsem vseeno ali je nekdo privlačen ali grd, take ali drugačne kože, Rom ali Žid, iz Burkine Faso ali iz Spodnjega Kašlja? Kaj ni iz moralnega vidika enako, če pomagamo enemu ali drugemu? V empatičnem smislu je, ne pa tudi, če smo sočutni. Ko smo sočutni nad logiko vladajo čustva, obenem pa nas vodijo kategorije na podlagi katerih se odločamo. Micka se tako morda odloči, da bo darovala del svojega zaslužka za revnega dečka Kukuja v Afriki, ker jo zapeljujejo otožni pogledi majhnega temnopoltega fantka, ki ne pozna svoje mame, na misel pa ji ne pride, da bi darovala za šolanje Fatmirja, Roma iz Slovenije, ker se je Romi pač ne dotaknejo na tak način. Tudi, če bi z isto vsoto lahko bistveno pomagala dvema Romoma ali enemu Afričanu, bi se Micka odločila za slednjega, ker je do njega bolj sočutna. Da se razumemo, trikrat hura, da Micka sploh pomaga in vsak ima pravico pomagati komu želi, a z moralnega vidika, bi bilo bolje, če bi delovala nekoliko bolj matematično (dva je več kot ena). Seveda je povsem razumljivo, da ljudje privilegiramo določene skupine (družinskega člana, ki ga imamo radi, najbrž ne bomo prijavili na policijo ob kriminalnem dejanju, soseda pa). Vendarle menim, da bi v primerih, kjer lahko razumsko razdelamo stvari pogosto morali odregirati drugače. Mar z idealnega moralnega vidika, kjer je dobro, kar je dobro za vse in kar drugim ne povzroča bolečin ali škode, ni prav, da starš lastnemu otroku ne kupi še trinajste videoigrice pač pa za isti denar reši življenje s tem, ko na primer zagotovi cepljenje dojenčka proti smrtonosni bolezni v Indiji? Ni sto življenj na tehtnici več kot eno, četudi poznamo ime in priimek tega enega in nas čustva vlečejo v to smer? Ni eno življenje vredno eno življenje?

Tudi sama sem seveda podvržena sočutju. Psihologi temu, da se na primer zjočeš ob posnetkih ubijanja severnih tjulnjev imenujejo sočutna stiska. (Tjulenj seveda nima prav nič od tega, da objokujem njegovo usodo). Empatija je v tem smislu bolj oddaljena ljubezen in skrb za druge in je s psihološkega vidika plus, saj nas ne ohromi v čustvenem smislu (koliko ljudi poznate, ki si zatiskajo oči in nočejo niti videti posnetkov, kjer se z ljudmi ali živalmi slabo ravna?). Če smo empatični nekoliko bolj razumsko, potem nas zlonamerno ravnanje do drugih še zmeraj prizadene in boli, a pred situacijo ne bežimo (kot na primer izjemno sočutni ljudje, ki, kot je bilo ugotovljeno, namesto, da bi pomagali brezdomcu pogosto raje prečkajo cesto, da se izognejo situaciji, ki v njih zbuja nelagodje). Svojo frustracijo, jezo ali razočaranje usmerimo v pomoč ali razrešitev situacije in v skrb za druge. Da pomagamo otroku, ki strada, ni pogoj, da smo se sposobni vživeti v to kako je biti lačen, niti ni nujno, da sami stradamo, dovolj je spoštovanje tujega življenja in njegove vrednosti, četudi na abstraktni ravni, prepoznati bedo, ki jo prinaša pomanjkanje hrane ter biti motivirani, da delujemo po svojih zmožnostih v smeri, ki pomaga k razrešitvi. Empatija je torej dobra za posameznika in druge (določena stopnja skrbi za druge je moralno pravilna, prijaznost in altruizem tudi prispevata k dvigu razpoloženja), medtem ko je sočutna stiska na dolgi rok pogubna za posameznika, drugim pa sploh ne koristi. Tudi Budisti razlikujejo med sentimentalnim sočutjem in veliko empatijo – ki vključuje skrb za drugega brez empatičnega sočutja in stiske. Slednja je bolj oddaljena in jo posameznik lahko vzdržuje vse življenje, gre za pozitivno mentalno stanje, ki je povezano s prosocialno motivacijo. Tudi pri vsakdanjih situacijah – denimo bolečini prijatelja ob stiski, bo naš prijatelj imel več od odnosa, kjer bomo sami poslušali njegove tegobe, pomagali k razrešitvi, bili mirni, ko je sam nemiren in delovali odločno, ko je morda prijatelj izgubljen. Seveda bi bilo nenavadno, če osebe, ki nas imajo rade ob naših stiskah ne

bi niti trznile z očesom. Odsotnost empatije konec koncev priprisujemo psihopatam, čeprav psihologi doslej niso ugotovili pomembnejše povezave med agresijo in zlodejanji in pomanjkanjem empatije (prav psihopati so večinoma odlični pri prepoznavanju mentalnega stanja drugih in zato tudi odlično manipulirajo, težje pa prepoznavajo čustva). Druga skupina ljudi, ki (na videz) ne kaže pretiranega sočutja so avtisti (in v manjši meri ljudje z Aspergejevim sindromom), ki pa prav tako niso hudobni, destruktivni in ne kažejo nasilja do drugih, zato znanstveniki menijo, da morda ne drži, da niso empatični in jim ni vseeno za druge, pač pa tega ne želijo pokazati ali pa po lastni odločitvi delujejo manj v sočutni in bolj v empatični smeri (pogosto imajo ravno ti ljudje izjemno trdna moralna načela). Neobilje sočutja torej ne pomeni nujno, da smo slabi ljudje. Empatija, ki je koristna je usmerjena v ljubezen do posameznika in v našo skrb za njegovo dobrobit, ne pa nujno v čutenje in zrcaljenje čustev drugih (kdo sploh lahko čuti, karkoli namesto kogarkoli?). Ko tako gledam politike, ki se zdijo brez vsake trohice čustev do posledic, ki jih trpijo ljudje zaradi njihovih odločitev, je to najbrž bolj kot zaradi njihovega pomankanja empatije, zaradi nepravilnega delovanja in peranja za lastno korist. Operirajo z maso ljudi in z maso se težko poistovetijo. Lažje bi njihova empatična čustva prebudili, če bi bili dnevno soočeni s pripadniki ljudi, ki so deležni posledic njihovega upravljanja (prav zato tudi humanitarni oglasi zmeraj izpostavljajo posamezne otroke in ne denimo statističnih podatkov – lažje bomo sočutni do Nežke, ki ne more hoditi, kot do dejstva, da je 3% otrok v Sloveniji gibalno oviranih). Marsikateremu politiku (in še komu) manjka najbrž tudi pameti, ampak to je že druga tema.

Biti empatičen v najboljšem pomenu za nas vse torej pomeni biti nekoliko oddaljeno sočuten, nadzorovati svoja čustva, a obenem gojiti čut za pravičnost pri tem pa na stranski tir z razmislekom postaviti predsodke in lastne preference.

B.M.

PROTI PRODUKTIVNOSTI

ČLANEK, KI SE JE PISAL ŠTIRI LETA

Štiri leta nazaj sem se začasno preselil v Portoriko. Iskal sem ameriške sanje v PR-ju, sanje, ki so sicer zagnale več milijardno dolarško industrijo, odtujile mojo generacijo in ubile neprešteto število ljudi. Odšel sem, da bi ubežal distrakcijam in socialnim obligacijam celine, odšel sem, da bi bil bolj produktiven. Imel sem stanovanje, nisem pa govoril jezika. Menil sem, da bo to dobrodošlo, saj se bom tako lahko osredotočil na pisanje. Organiziral si bom misli, čas in zapiske, sem si mislil. Imel bom to-do listke, računalnik mi bo štel besede, ki jih bom pošiljal urednikom. Navade bom oblikoval tako, da bom vse opravljal v pravem času brez stresa. Nič od tega se ni uresničilo. Pisal sem malo, veliko pa sem gledal v strop. Ob odhodu v Portoriko sem bil tak, kot vsi ostali – zelo zaposlen in okupiran s tem, kako bom v danem času postoril še več. Tudi moj prosti čas je moral biti produktiven. Ali se dovolj zabavam? Se dovolj sprostim, da bom napolnjen za naslednje ure dela? Izsrkavam dovolj iz otoka? Nekega dne so me prijazni možakarji naučili igrati domine. Obiskoval sem nove prijatelje in visel na interentu (četudi s hitrostjo 2G). Gledal sem kako dež pada. Kuhal. Veliko premišljeval o obliki stavb in gledal mačke. Sprehajal sem se do starih ruševin. Na neki točki sem pričel fotografirati vrata popolnoma brez razloga. Ves čas sem se sekiral glede neproduktivnosti. Malo sem se še trudil z urejanjem delovnega urnika potem pa zapadel v depresivne popoldneve, kjer sem bil sam z mačkami in dežjem. Portoriko se ni sprevrgel v to kar sem upal. Komaj kaj sem spisal. Pritoževal sem se sam sebi o samem sebi. Sicer sem uredil del knjige, a to ni trajalo dolgo.

Sedel sem živčen in vznemirjen zaradi neproduktivnosti. Pojma nisem imel kako vitalen je čas, ki mineva. Ko sem tako sedel v baru, kjer mi je lokalni veljak risal vzorce z mlekom v tropskem dežju, medtem ko sem pobijal komarje na svojih komolcih sem ugotovil, da nobene sanje, niti ameriške niso tako dehumanizirajoče kot sanje o produktivnosti. Medtem ko se obsedamo s tem, da vsak moment šteje, ustvarjanjem projekta, ki mora biti boljši kot prejšnji in s tem, da delamo bolj in bolj pametno, z multitaskanjem in smo ob tem prepametni in prepomembni, da bi imeli čas zase, čas, ki ga zagonimo. Ameriški sen govori samo o delu, ampak nič o dobrem delu. Cilj utimativne produktivnosti z nedosegljivim horizontom je perfekten za korporativen svet. Produktivnost se nikoli ne vpraša o tem kaj gradi, ampak samo o tem, koliko lahko nabašemo na kup predem umremo. Užitek je nerelevanten. Nekje do osemdesetih smo postali roboti. Sprogramirali smo telesa in um, da bi jih naravnali na ure in rutine. Pamet je izpadla iz diskurza, zamenjalo jo je golo vedenje. Ne pravim, da so časi bolj neumni, ampak ideja brihtnosti je izginila iz kulture. Ideja liberalne izobrazbe, ki je bila nekoč temelj razsvetljenstva je nerelevantna. Kako nas zgodovina, filozofija in umetnost delajo bolj produktivne? Čeprav imamo več tehnologije, ki prihrani čas, delamo več kot kadarkoli v zgodovini. Ustvarili smo si celo socialno obligacijo, da uživamo do maksimuma in jo poimenovali turistična *industrija*. Če je produktivnost nekoč pomenila tudi plodnost, vitalnost, zdaj pomeni le še količino, ki jo lahko meriš. Npr. Bruto domači proizvod, kjer sta Indija in Kanada izenačena. Kaj to

pomeni za prebivalca ene in druge države, ocenite sami. Tudi znanje lahko meriš. In radi merimo sami sebe. Število besed na dan, število vrstic kode, število postreženih hamburgerjev na uro, število korakov v dnevu. Imamo ocene storilnosti v službi, kvartalne evalvacije. Produktivni ljudje vedo kam sodijo in kako dobro pašejo kam. Pamet na drugi strani je zadeva, ki je nihče ne more kvantificirati – kot vitalnost, užitek, upanje in vizija, je neizmerljiva. Produktivni ljudje, kot produktivne mašine nimajo lestvice za pamet ali za vrednost svojega življenja. Zato se ne trudijo s poezijo in fantazijo in z neproduktivnim časom. S tem niso bitja tukaj in zdaj, to počno le takrat, ko se nekaj zruši. Obstaja celo igra Karoshi, kjer je cilj vsake stopnje v igri, da se ubiješ na delovnem mestu. Karoshi sicer v japonščini pomeni smrt od produktivnosti. Karoshi nastopi, ko si tako produktiven, da ti počni srce ali glava in ko izkrvaviš sam vase. Če organi ostanejo, um pa ne, karoshi postane karojisatsu – samomor od preveč dela. Zahodni svet ne pozna karoshija in torej ne šteje kot kategorija smrti in v merljivem svetu ne obstaja. Tukaj smo produktivni brez cene. Cene ni, ker ne more izmeriti kaj izgubljam. Bil je čas, ko si lahko napisal par pesmi, umrl od tuberkuloze in to imenoval dobro življenje. To je bil čas, ko smo lahko čakali na težke misli, ko smo si vzeli čas in podvomili in ko nam ponoči v temi ni delala družba lučka iz pametnega telefona pač pa domišljija. Potem pa so vprašanja postala preobširna in preveč zavraščujoča. Postali smo predobri v matematiki in inženirstvu, da bi opazili, da sploh ne vemo, če predobro obstaja. Izgubili smo dvom in se pozabili vprašati zakaj. Taka vprašanja zahtevajo napor in na koncu morda niti ne prideš do zaključka, zato je preveč riskantno, da bi se spuščali v kaj takega. Sanjanje o veliki prihodnosti je umrlo. Nekateri misli pa trajajo več generacij, da jih domislimo. Nekateri od teh misli so lahko najboljše, čeprav sploh niso produktivne. Sčasoma lahko spremenijo svet.

Štiri leta nazaj v Portoriko sem tako

**BIL JE ČAS, KO SI LAHKO
NAPISAL PAR PESMI, UMRL
OD TUBERKULOZE IN TO
IMENOVAL DOBRO ŽIVLJENJE.**

vandral in sanjal podnevi. Napisal sem nekaj čudnih objav na blogu, ki jih ni nihče bral. Na kartici sem odšel še malo bolj v dolg. Dnevi so bili dokaj tihi. Razmišljal sem o tem kaj internet naredi družbi. Poskušal sem si predstavljati leto dvatisoč in nekaj in mene v njem brez interneta in potem leto 1989 in mene z internetom. Bral sem tudi o zgodovini kave. Portoričani res cenijo kavo. In potem sem šel domov. Ne spomnim se kaj je bilo potem. Ampak zdaj vse to pomeni nekaj drugega. Ko pogledam nazaj nisem s PR-jem le izgubljal časa pač pa sem v svojem neproduktivnem času interakcijsko deloval v svetu. Namesto, da bi stvari počel, sem spoznaval in se učil, smejal ljudem. To je bil edini čas, ko sem se vprašal: Kaj bi moral početi? Kaj je polno življenje? In to je bil edini čas, ko sem si lahko pričel odgovarjati na ta vprašanja. Kaj je dobro delo? Je vse to vredno? Kaj dobrega lahko naredim na svetu? Kaj sploh je ta svet? Zdaj žanjem kar sem posadil v tem neproduktivnem času. Iz tega časa je prišlo toliko idej, da vsem ne morem slediti. Svet vidim drugače. Pamet potrebuje čas. Početi nič nas bo ponovno naredilo ljudi. Zdaj vidim, da produktiven čas pride iz neproduktivnega. V mnogih pogledih zato naivnost oz. neumnost ni nasprotje pameti, ampak njena odsotnost. Produktivnost je nasprotje pameti. Človeštvo je bitje časa in domišljije. Produktivnost je kvaliteta perfektnih robotov. Zgodbe, pustolovščine in vse ostalo še pride od ljudi. Zato moramo čimveč časa zabijati čas. Večkrat nam more biti dolgčas, več časa moramo gledati ptice, ki jih ne prepoznamo. Vsi potrebujemo čas, da povežemo pike in vidimo, če so narisale kaj pomembnega. Ne vem koliko, ampak včasih moraš početi stvari, ne da veš koliko. Zase vem, da hočem nazaj v Portoriko.

PROSTO PO QUINNU NORTONU <https://medium.com/message/against-productivity>

VESOLJNI POTOP

ALI KAKO SEM PREŽIVEL POLETJE

**ŽDEČ POD NADSTREŠKOM
NA TERASI, PREŠTEVAJOČ
DEŽNE KAPLJE SEM
POMISLIL, MORDA PA TAK
VESOLJNI POTOP SPLOH NI
TAKO ZELO SLAB.**

Uvod v poletje je obetal. Enim dopuste, drugim vsaj ogled nogometnega svetovnega prvenstva na TV zaslonih, če jim že ni bilo namenjeno namakanje nog v morje. Ampak nekaj ni štilalo že na začetku. Brazilska vlada je denimo za organizacijo fuzbalskega spektakla namenila milijarde in ljudstvu, pa čeprav še tako noremu na nogomet, je stvar zasmrdela. Zasmrdela jim je po razsipništvu in korupciji, ki sta žal, a več kot očitno, del človeške usode. Ali še bolje, človekove narave. Raja je protestirala, klinc pa prvenstvo, stadioni, žoga in polizani milijonarji. Dajte nam šole in bolnišnice, nahrungite lačne in pozdravite bolne, so zahtevali protestniki, ki so hoteli blokirati nogometno-potrošniški šov. Prvenstvo se je nato seveda začelo kljub protestom. Brazil je vendar nogometna nacija in na poti do naslova svetovnih prvakov, osvojenem v njihovi domači deželi, naj jih ne bi prav nič zaustavilo. V polfinalu so doživeli vesoljni potop v merjenju moči s kasnejšimi prvaki, Nemci. Pravljicnih sedem golov v brazilski mreži je bila katastrofa za ambiciozne domačine. Da so jih v malem finalu natreskali še Nizozemci pa je bila samo pika na i. Preprosto preveč magije so nad vsem skupaj zakuhal domorodci in njihovi džungelski vrači, ki so bili najbolj vneti v protestih proti neenakosti in razsipavanje denarja, da bi se za selecao lahko izšlo po načrtih.

In potem smo čakali – na vreme. Ne kar kakšno, ampak poletno, lepo, sončno, vroče vreme. Vreme, ki vabi sem in tja, poživilja dušo in telo, obnavlja energijo in vrača motivacijo. In smo čakali ... In zrl v oblačno nebo, ki je jokalo in jokalo.

Sem ter tja je sonce posijalo izza oblakov in potem se je dež spet in spet zlival z neba na zemljo. Tisti »srečneži«, ki so se odpravili na dopuste, so bolj ali manj lahko le preklinjali obstoječe vremenske razmere, domačini ob jadranskih obalah pa po lastnih besedah itak še niso doživeli toliko dežja sredi običajno kot poper suhih poletij. In smo čakali in čakali – na vreme. Na lepo vreme ... Ždeč pod nadstreškom na terasi, preštevajoč dežne kaplje sem pomislil, morda pa tak vesoljni potop sploh ni tako zelo slab. Vročina ne razbija glave in ne kuri kože, zvečer se prav lepo zaspri, zemlja ne poka od suše in tudi vode v zbiralniku mi zagotovo ne bo zmanjkalo. Saj se Noe menda tudi ni preveč sekiral zavoljo vesoljnega potopa. Naredil naj bi barko, zbral po par različnih živalskih vrst in odjadral v svetlejšo, najbrž bolj sončno prihodnost. Meni pa tudi ni kaj pomembnejšega umanjalo sredi poletja. Razen sonca, jasno, kot sončen dan. Pa kaj, če je situacija plesniva, sem si mislil med tem, ko sem bledih lic kopal in čistil odtok, ki so se trudili požirati vodo poslano z neba. Vsega je itak kriva vlada, oziroma vlaga, ne pa jaz ali ti! Proti vladi, pardon, vlagi, pač ni pomoči. Vprašajte tisoče nesrečnikov, ki jim je poplavilo imetje. Menda lahko samo počakaš, da se povodenj umakne, zmečeš stran uničeno robo in se spopadeš z vlado, pardon, vlago. Oziroma obojim. Z vlado za to, da bi dobil pomoč in povračilo škode, z vlago pa iz estetskih razlogov. Da te namreč ne bi v fajtni bajti prerasle gobe, mah in plesen. Ja, vlada, pardon, vlaga je hudič, sranje in nadloga. Čim manj opravka z njo – tem bolje. Zaradi vlade, oziroma vlage, zadeve že na pogled namreč ne izgledajo najboljše. A kaj češ, vlada je vlada, oziroma vlaga je vlaga, ko jo enkrat dobiš, se je ni lahko znebiti. In tudi, če se je rešiš, še nekaj časa po njej vsenaokoli veje smrad. Vprašajte tiste, ki jih je zalilo. Tiste, ki jim je voda prišla do grla. Tiste, ki ne zmorejo več vprašajte kako je, ko doživiš vesoljni potop, pa nisi med izbranci. Kako se rešiti ...?

Jaz sem bil med izbranci, med rešenimi. Vsaj to leto in to poletje. Rešila me je vlada, pardon, vlaga. Oziroma oboje. Dobil sem delo prek javnih del, in ko sem do poletja vrnil dolgove in poravnal zaostale račune in začel sanjariti o dopustu, je prišel neskončni deževni dan, ki ga je bilo lepše, predvsem pa udobneje gledati z domače terase, kot pa da bi ta neskončni deževni dan, iz dneva v dan, gledal iz namočenega šotora, zalite prikolicice ali poplavljenega apartmaja. In še prišparal sem, sem se tolažil odpovedujoč se počitnikovanju. Kaj več ali bi mi sploh godilo po tolikih letih zapečkarstva, sem nategoval sam sebe. Ker pa je treba sadove dela in nedela vendarle zaužiti z vsem guštom, nekaj v tem stilu je govoril že Charles Bukovski, sem se vendarle za kratko namenil k morju in se tam prav fino namočil. In to namočil v najnovejši ukrep hrvaške vlade, ki nama je s prijateljem za polpokajeni splif na glasbenem festivalu zaračunala reci in zapiši, 500 evrov. Takoj sem šel domov, Pulo pa je naslednje dni zalil vesoljni potop. Kazen za požrešnost in teptanje človeških pravic pač, sem prepričan še danes, čeravno bi takrat moralo zaliti samo prostore pulske policije, ne pa celega mesta in okolice. Sicer pa itak nisem bil kriv, niti zaradi

splifa, niti zaradi poplav. Gremo naprej! Ali kot bi nekoč dejal moj pulski frend Nerone; Ovu Pulu treba spaliti!

Sredi avgusta sem se naposled le namenil na mini dopust, v Tolmin, na reggae festival Overjam. V zadnjih ovinkih pred Tolminom se je zdelo, da bo z avta odpadlo vsaj eno kolo in seveda, lilo je kot iz škafa. Kolesa niso odpadla, zaenkrat, v Tolminu pa kot najbolj iskana zvezda festivala - dežnik. Ampak tja do večera se je vendarle razjasnilo, malo so pozaugali luže pred odrom in smo ga lahko brez skrbi, brez vlade, pardon, vlage, začagali do jutra. Fešta je trajala nekaj dni in vsak dan je v času sieste, ko je bilo fino malce brati ali zacumati v apartmaju, padla nekakšna tolminsko-tropska nevihta, potem pa so se nam Tolmincem in Tolminkam vremena zmeraj razjasnila in smo ga lahko na večernih koncertih in plesnih zabavah žurali suhih gat. Jah, so časi, ko ti ne vlada ne vlaga ne moreta do živega, ampak preveč enega ali drugega pa vseeno ni fajn, ali ne ?

Do naslednjega poletja, naslednje vlade ali vlage, zato pogumno v nove zmage!

MITJA TRATNIK

OBISK V VENUSU

Leta 2010 se še nisem "prebudil" oz. sem ravno začel postopek odpiranja oči in spoznavanja sveta ter njegovih zakonitosti. Tako sem zamudil predavanje Jacque Fresca v Gallusovi dvorani. Spraševal sem se, ali bom imel še kdaj priložnost videti njegovo predavanje v živo. Na srečo se je možnost ponudila 2 leti nazaj v Banja Luki.

Ne le, da sem videl predavanje, imel sem možnost biti v hostlu kar 5 dni in se družiti z Jacquem in Roxanne. Družba vseh fantov in punc z območja bivše Jugoslavije in tudi širše, je naredila name še dodaten vtis. Edino, kar je manjkalo, je bilo videti Venus v živo. Za to sem moral počakati še 2 leti in za izlet na Florido mi ni niti malo žal ... žal mi je le, da nisem mogel ostati še dlje :).

Naj povem, da je moj izlet vključeval tudi obisk Shawna Hodginsa, kjer sva posnela nekaj video gradiva, ter preizkušala različne možnosti snemanja pred zelenim zaslonom. Obiskal pa sem tudi Douglasa Malletta, ki je dvakrat gostoval v naši oddaji Zdaj pa dost (23. januarja 2013 in 11. marca 2013) in NASA

**CELOTNO POSESTVO
JE BILO PRED NJUNIM
PRIHODOM EN SAM NASAD
PARADIŽNIKOV, ZATO JE
ZELO NAVDUŠUJOČE VIDETI
PREOBRAZBO V "TROPSCO
PREDMESTJE"**

Kennedy Space Center na Floridi.

Moj obisk se je začel v soboto na ogledu. S Shawnom sva prispela malo bolj zgodaj, nekje ob 12h. Parkirali smo na začetku posesti, da smo pustili prostor za goste pri vhodu. Takrat je prišel tudi Stan iz Miamija, dolgoletni podpornik in koordinator pri Projektu Venus. Okolica je, kot je videti na slikah, nekakšen tropski raj. Povsod palme, cel kup divjih živali, kot so veverice, ptice, pri sosedu osli in krave (ki jih je zabavno hraniti) ter 2 aligatorja v "jezercih" med stavbami. Po vzoru pasu stanovanjskih hiš v okroglem mestu, se iz ene stavbe ne vidi naslednje in je tako prikazana zagotovljena zasebnost v mestih, kot jo predlagajo Frescovi načrti.

Roxanne nas vidno navdušena pozdravi pred vhodom v prvo kupolasto stavbo. Po objemih in prvih vprašanih vstopimo ter pozdravimo še Jacquea. "Good of you to come visit" mi pravi gospod, ki je nedavno praznoval 98 rojstni dan in se me očitno tudi dobro spomni. Prenesem pozdrave od vseh iz Slovenije in Roxanne dam Mladino, v kateri je bil objavljen prispevek o njunem obisku v Sloveniji l. 2010. Joelo in Roxanne pomagamo pripraviti prostor za predavanje, postavimo stole itd. Čas kar hitro mineva in nekaj ljudi že čaka na začetek. Medtem ko Joel pripravlja kamero, zvok in luči, se že razživi debata z Jacquem in nekaj obiskovalci. Sledi bizaren

trenutek, ko Jacque vstane, gre v kuhinjo ter meni in ostalim prinese krožnik, poln čokoladnih piškotov :). Presenečeni ostanemo brez besed in ob momljanju v brado "saj res ne bi bilo treba" vzamemo vsak po en piškot. No comment.

Joel da znak, da je vse pripravljeno – vsa sobotna predavanja se posnamejo in arhivirajo, za kasnejšo uporabo v filmih, odlomkih in video vsebinah – in Roxanne naredi uvod v ogled centra. Sledi uvodni 10 minutni video z uvodom v ideje Projekta Venus. Po koncu projekcije Jacque začne z predavanjem, ki se dotika današnjih problemov in se ponavljajo že zadnjih 100 let. Kot smo že vajeni začini govor z dogodivščinami iz svojega življenja. Predavanje traja kako uro in pol v prijetnem, klimatiziranem prostoru pod ovalno streho.

Po končanem predavanju in hitrem prigrizku se ogled nadaljuje zunaj. Celotno posestvo je bilo pred njunim prihodom en sam nasad paradižnikov in je zelo navdušujoče videti preobrazbo v "tropsko predmestje". Roxanne nas popelje na ogled kupolastih zgradb na parceli. Tri zgradbe so predvidene za stanovalce in so skromno, a funkcionalno opremljene. V večini je tudi ogromno knjižnih polic, ki se šibijo pod težo raznovrstnih znanstvenih knjig, ki jih je Jacque zbral v

vseh teh letih. Kar nekaj pa je tudi takih, ki jih je dobil v dar od obiskovalcev. Za nekatere od njih brez dlake na jeziku pravi: "this is mostly BS – bad science". Stavbe so, kljub precej skromnem vzdrževanju in sedaj že kar lepi starosti (okoli 30 let), videti zelo lepo. Seveda so bile zgrajene "na roke" saj za kaj več ni bilo sredstev pri izgradnji.

Še en zanimiv podatek: ko so na parceli zgradili prvo bivalno kupolasto zgradbo, so prišli občinski veljaki oceniti statiko in trdnost, saj nihče ni poznal nosilnih lastnosti kupolastih stavb. Prišli so tudi gasilci in preverili požarno varnost. Kmalu za tem se je oglasil celo FBI, saj so sumili možnost gojenja prepovedanih rastlin v – kar je bilo njim videti – komuni hipijev. Po vseh teh preiskavah in ogledih, so bili zadovoljni z vsem. Ob izgradnji še preostalih stavb pa sploh niso več pregledovali načrtov ali prihajali v kontrolo, ampak le še rekli, naj na koncu prineseta papirje in načrte, da jih vpišejo v kataster. Izkazalo se je namreč, da strukture močno presegajo vse varnostne standarde.

Trenutno poleg Jacquesa in Roxanne tam živi še Joel, ki pomaga pri snemanju dokumentarnih filmov, administraciji in urejanju okolice. Četrti, zadnji stanovalec je Jeff, "čarovnik" za 3D animacije. Prostovoljno se je pridružil ter je neurtudno cele noči za računalnikom in potem seveda podnevi spi.

Po ogledu bivalnih prostorov nadaljujemo ogled v veliki delavnici. Na ogled je približno 400 modelov različnih struktur, vozil, plovil, mostov, mest itd. Roxanne odgovarja na vprašanja in predstavi vse glavne skupine modelov. Dlje se zadržimo pri modelu mesta, kjer sledi daljša razlaga, zakaj je mesto okroglo, katere so prednosti itd. Sledi diskusi-

ja in vprašanja, večinoma o ceni, lokaciji itd.

Nadaljujemo v naslednjo zgradbo, ki je polna modelov različnih struktur, proizvodnih obratov, mostov itd. Sledi še več vprašanj in pogovorov. Na poti nazaj si ogledamo še vsa jezerca in pozdravimo aligatorje. Po povratku v predavalnico sledi še en odmor za malico in zatem še eno predavanje. Tokrat je bilo govora o alternativah in o tem, kaj Projekt Venus je. V tem delu je bilo tudi nekaj praktičnih prikazov implementacije idej in veliko odgovarjanj na vprašanja. Glede na to, da smo bili prisotni tudi koordinatorji nekaterih projektov, smo se pridružili pogovoru aktivno, kar pomeni, da smo tudi mi odgovarjali na vprašanja. Po zaključku smo se počasi razkropili v skupinice in se pogovarjali z obiskovalci. Po sobotnem ogledu je bil Jacques kar utrujen, zato nismo ostali predolgo in smo pustili, da si z Roxanne odpočijeta. Odpravili smo se do bližnjega mesteca na večerjo v restavracijo, kjer se je debata nadaljevala in izmenjali smo si kontakte. Večerno druženje je

zaključilo zanimiv dan in polni vtisov smo se razšli.

S tem pa se moj obisk še ni popolnoma končal. Po dogovoru z Roxanne se vrnem v Venus v četrtek, da bom pomagal pri arhiviranju knjig, ki so "raztresene" po vseh objektih. Po prihodu se najprej z Roxanne dogovorim, kaj in kako točno bomo arhivirali. Prav tako bomo razvrstili knjige na tiste, ki so dejansko relevantne in na tiste, ki niso. V arhiv bodo šle samo prve. Glede na to, da bom v naslednjih dneh arhiviral, je bilo kar primerno, da sem se nastanil v stavbo za arhiv. Prostora je še veliko, ležišče je udobno in velik delež dela je blizu. Opozorijo me, da naj se ponoči ne gibam predaleč in mi dajo ogromno svetilko. Kar nekaj divjih živali, ki so tudi nevarne je v teh krajih in ponoči so še bolj aktivne.

Takoj prvo jutro sem zjutraj na poti k Joelu srečal enega od dveh aligatorjev. Prestrašila sva en drugega. Jaz sem obstal, aligator pa se je pognal nazaj v svoje jezerce. Jutra v Venusu znajo biti kar zanimiva. Razen arhiviranja, sem tudi poslikal svoje delo in celo ekipo pri delu na dokumentarnem filmu *The Choice is Ours* ter jih objavil na družabnih omrežjih. Prav tako mi je uspelo nekaj ur na dan preživeti z Jacquesom in se učiti risanja. Po dolgem času sem tudi dobil domačo nalogo. Ko ti da domačo nalogo Jacques Fresco, je ni tako težko narediti kot v srednji šoli.

**NA OGLED JE PRIBLIŽNO
400 MODELOV RAZLIČNIH
STRUKTUR, VOZIL, PLOVIL,
MOSTOV, MEST ...**

Roxanne je resnično neverjetna in drži pokonci vse v Venusu. Večkrat sem pozabil jesti in mi je prinesla kaj za pod zob, saj v arhivu ni kuhinje. Ponudil sem se, da pokosim travo, pa ji ni bilo prijetno, da se ne bi slučajno z kosilnico vred zvrnil k aligatorju. Kot bi mignil je že "letela" s kosilnico okoli bajerjev.

Moj obisk se je počasi bližal koncu. Jacques in Roxanne sta še odgovorila na vprašanja, ki sem jih prinesel s seboj. Nekaj se jih je nabralo v mesecih pred mojim prihodom. Zadnji dan sem Roxanne predal vse moje arhivirano delo, kupil in spakiral sem naročene knjige ter set DVD-jev s predavanji. Slovo je bilo, kot vedno, težko in upam, da mi bo v bližnji prihodnosti uspelo priti na obisk za dalj časa. Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil Jacquesu in Roxanne za vse, resnično sta ena najbolj skromnih ljudi, kar sem jih imel priložnost spoznati. Kmalu nasvidenje!

SAŠO LUZNAR

GLASBENE NOVICE

FAITH NO MORE Z NOVIM ALBUMOM

Faith No More trenutno snemajo prvi album po letu 1997. Posnetih je že 10 pesmi, 15 pa jih je še na zalogi v obliki demo posnetkov. Basist Bill Gould, pravi "Plošča bo zelo drugačna od vsega kar je trenutno zunaj, kar je v bistvu poanta vsega skupaj. Je kombinacija tega kar slišimo in tega, kar se nam zdi, da manjka. Konec koncev bo zvenelo kot Faith No More." Še neimenovan album bo izdan leta 2015.

TONY IOMMI PIŠE ZA CSI

Gledalci serije CSI bodo deležni glasbe Tony Iommija (glavni kitarist skupine Black Sabbath). Tony je sicer polno zaseden z Black Sabbath, na Facebook profilu pa je objavil, da po turneji rad skoči v studio, kjer večinoma zapisuje ideje, šele potem pa se odloči, kako jih bo uporabil. V ZDA so tako 9. novembra lahko spremljali epizodo z njegovo glasbo, izkušnja pa mu je tako všeč, da razmišlja, da bi posnel še več materiala za serijo. Fani Black Sabbathov so sicer v seriji CSI že bili deležni njihove glasbe, saj je zadnji del 13. sezone predvajal pesem "End of the Beginning". Ob komercialnih podvigih Iommi ni pozabil na prvotno poslanstvo - dvajseta in bojda zadnja plošča skupine bo posneta prihodnje leto.

NOV ALBUM MUSE Z LANGOM

Prihodnji album angleškega banda MUSE bo prežet z rock'n'rollom. Člani skupine so potrdili, da že snemajo nov studijski album in to z znanim producentom Robertom "Mutt" Langom, ki je v preteklosti sodeloval z AC/DC (na legendarnem albumu Back in Black) in skupino Def Leppard (Pyromania in Hysteria). Za Muse bo to šesti studijski album, datum izvida pa še ni znan.

TROJNI CD SKUPINE SOUNDGARDEN

Skupina Soundgarden je oznanila, da bo izdala nov, kar trojni CD naslovljen kot "Echo of Miles: Scattered Tracks Across the Path." CDji bodo izdani 24. novembra, kolekcija pa bo vsebovala tudi novo pesem "Storm". Vsak CD znotraj kolekcije ima svoje ime in temo, tako se imenujejo: "Originals," "Covers," in "Oddities."

MANSON PONOVO

Marilyn Manson bo ponovno zaharal. Nov album z imenom 'The Pale Emperor' naj bi bil nared že konec januarja. Datum je pricuriljal preko novozelandskega portala iTunes, kjer je kot datum izvida naveden 28. januar; objavljen je tudi celoten seznam pesmi. Uradno objavo še čakamo.

ZAPUSTIL NAS JE JACK BRUCE

Jack Bruce, basist skupine Cream je preminil v 71. letu starosti. Cream je bila ena prvih rock superskupin, ki je v šestdesetih povezala Bruca, kitarista Erica Claptona in bobnarja Gingerja Bakerja. Bruce je poleg igranja basa, poskrbel še za vokale in je so-avtor pesmi "I Feel Free," "Sunshine of Your Love" in "White Room." Ko so se leta 1968 člani skupine Cream razšli je Bruce nadaljeval z izdajanjem solo albumov, sodeloval je tudi z drugimi skupinami. Počivaj v miru, Jack.

MIXTAPE KURTA COBAINA

Pojavila se je kaseta Kurta Cobaina, ki razkriva kakšno glasbo je poslušal. Datira v leto 1988, ko je bil star 21 let (eno leto pred izzidom Nirvaninega prvencna Bleach). 30-minutna kaseta nosi naslov Montage of Heck in jo že lahko najdete na portalu Vimeo. Zajema na primer pesmi "Being for the Benefit of Mr. Kite" od Beatlov, "Eruption" od Van Halen, "Hot Pants" Jamesa Browna, "Whole Lotta Love" od Led Zeppelinov, "Run to the Hills" od Iron Maidnov, "New Age" od The Velvet Underground, "Call Any Vegetable" Franka Zappe in celo nekaj otroških pesmi denimo "Curious George," "Sesame Street" in "The Flintstones." Polni seznam pesmi, si lahko ogledate na spletni strani (blogu) United Mutations.

RECORD STORE DAY: MOTHER LOVE BONE, JUDAS PRIEST, KORN, METALLICA..

Ameriški Record Store Day, ki ga bodo v ZDA obeležili na "črni petek" konec novembra, udi letos prinese zanimivo bero albumov. Za grungerje bodo poskrbeli Mother Love Bone, ki bodo izdali single še nikoli prej objavljen studijski posnetek priredbe "Hold Your Head Up" in še prej neobjavljeno verzijo pesmi "Holy Roller" iz časa edinega albuma skupine "Apple." Za metalce so tukaj Judas Priest z 10-palčno barvno vinilko "5 Souls," s pesmimi iz albuma Redeemer of Souls EP, npr. "Snakebite," "Tears of Blood," "Creatures," "Bring it On" in "Never Forget," - nobena od slednjih doslej še ni izšla na vinilu. Skupina Korn bo na plano spustila dvojni-LP reissue njihovega istoimenskega albuma iz leta 1994, Metallica pa ponuja 12-palčni "Lords of Summer" single, tako studijsko kot live verzijo. Ob tem nove izdaje ponujajo še skupine: New Order, Mastodon, Green Day, the Flaming Lips, the Ramones in J. Mascis. Za poln seznam novo izdanih albumov obiščite uradno stran Record Store Day.

MEGADETH

Megadeth sporočajo, da z snemanjem nove plošče pričenjajo že januarja prihodnje leto, pričakujemo pa jo nato lahko konec leta po končani turneji. Band obljublja nov pristop, upajo, da bodo sodelovali s producentom Maxom Normanom. Pusti mo se presenetiti.

JOHN CARPENTER

John Carpenter, clovek zaslužen za filme kot so Halloween, Escape From New York, They Live bo izdal svoj debi album Lost Themes. Prvi single Vortex napoveduje, da bo album milo rečeno strašljiv.

PUNK-ROCK NOVIČKE

ODPISANI Z NOVO IZDAJO PO 14. LETIH

Prleški hc punk bend Odpisani se vračajo z novo izdajo, ki nosi naslov »Šah Mat«. Pred tem so izdali EP »Odpisani«, sledil je cd z naslovom »Preobrat« pri založbi Statera, ter zadnja plošča »Partisan Hard Core« iz daljnega leta 2000. Odpisani so se nato leta 2010, po 7 letih mirovanja ter ob svoji 15 obletnici delovanja vrnili na koncertne odre. Zdaj pa predstavljajo novo ploščo »Šah Mat«, ki so jo posneli marca in aprila 2014 s producentom založbe God Bless This Mess Records. Na njej se je znašlo 9 nabritih, jeznih, uporniških pa tudi preroških komadov.

KDO ODLOČA?!

Člani punk-hardcore-crust kvinteta iz Železnikov Trifor60 so navrgli drugi izdelek. Ta nosi naslov »Kdo Odloča?!«, na njem pa je zbranih devet štiklov. Za izdajo in produkcijo albuma so poskrbeli pri QP Productions, za spletno izdajo pa so poskrbeli pri Založbi Punk Portala - ZPP. Pred tem so leta 2011 izdali še prvenec »Veča Se Čreda Apatičnih Ovc«. Skupini so blizu kritična besedila ter premišljen pogled na svet. Trifor60 delujejo tja od leta 2007, k so nastali po razpadu benda Sodn' Dan ter dodali še bobnarja, s katerim so skupaj igrali v projektu Ad Infinitum.

NEVEREND S PRVENCEM

Novogoriška skupina Neverend je izdala prvenec z naslovom »Nothing is Complete«. Nanj so člani skupine uvrstili 12 avtorskih komadov in priredbo. Album je izšel kot d.i.y. izdaja, za virtualno izdajo pa so poskrbeli pri ZPP. Na ustvarjanje njihove glasbe so vplivali razni kalifornijski skate punk bendi, ki jih radi poslušajo še danes. Pri besedilih najraje povejo stvari kot jih vidijo in občutijo. V globljem delu besedil gre za kritiko današnjega sistema, ki poneumlja ljudi in nas dela sužnje, medtem ko nekatera govorijo bolj o osebnih stvareh kot so ljubezen, zajebancija, življenje, smrt.

HAPPY OL' MCWEASEL TUDI ZA JAPONCE

Člani skupine Happy ol' Mcweasel so avgusta ponovno izdali svoj prvenec »No Offence«, tokrat zgolj za japonske poslušalce. Za to je poskrbela tamkajšnja založba Hats Unlimited, ki je njihove cd-je spravila tudi na prodajne police japonskih glasbenih trgovin. Fantje pravijo, da imajo na Japonskem mnogo fenov, kar kažejo tudi številke prodaje albuma. Obenem načrtujejo turnejo po Japonski, a v prvem planu pozornost posvečajo novemu albumu, ki bo predvidoma izšel še to jesen/zimo.

AKTIVNI TEST OF TIME

Test of Time, straightXedge skupina iz Bostona, je julija izdali novo ploščo z naslovom »By Design«. Album je izšel pri založbi Bridge Nine, na njem pa se nahaja 11 štiklov. Očitno zelo dejavni člani benda pa so za nameček avgusta izdali še »3 Song Split Tape«. Test of Time igrajo hiter hardcore punk, s čustveno nabito energijo nam dajejo pogum in pozitivni odnos do življenja. V besedilih se dotikajo vegetarijanstva, osebnih pogledov na svet, se dotikajo osebne rasti in razvoja ter se zavedajo, da spremembe lahko pridejo le iz notranje globine posameznika.

XAXAXA S TRETJO PLOŠČO

Skopski punk rockerji XaXaXa so izdali tretjo ploščo. Ta nosi naslov »Sami maži i ženi«. Plošča je izšla 8. septembra pri Moonlee Records ter tudi pri nemški založbi Prügelprinz Records na 12" vinitnem in CD formatu. Ob izidu albuma pa napovedujejo tudi obsežno evropsko turu v septembru. V sklopu te, se bodo ustavili tudi v klubu Gromka na Metelkovi in v Novi Gorici (Mostovna).

PUNK ROCKERJI Z MINSKA

Come Together so spevni punk rockerji iz Minska, ki so julija poskrbeli za tretjo izdajo oz. EP z naslovom »Worn Inside Out«. Ta združuje štiri čustveno nabite štikle izpovedne narave. V naša ušesa prinašajo polne melodije melodičnega punk rocka obdane z emocionalnostjo in melanholičnostjo. Come Together so pred tem že izdali EP »Life So Changing« (2011) in album »Another Way To Go« (2013).

BLACKOUT "BEHIND"

S svežo izdajo se lahko pohvali skupina Blackout iz Postojne. Namreč izdali so EP z naslovom »Behind«. Na izdaji je zbranih pet štiklov, zadeva pa je spletni izid dočakala pri ZPP-ju in je dostopna na bandcampu. Skupina ustvarja brezkompromisno podtalno riffovsko glasbo, ki jo obdajajo psihadelične kitare in malo težji ritmi stoner godbe z rahlimi vplivi grunga. V grobem rečeno, fantje tako podajajo svoj instrumentalen stoner, ki mu niti ni mar za odsotnost vokalnih linij.

BANE - ZADNJI ALBUM

Bane so izdali četrti in obenem zadnji album z naslovom »Don't Wait Up«, ki je sicer nastajal kar osem let. Ta združuje deset štiklov odpičenega hardcore punka. Z iskreno liriko poudarjajo enotnost znotraj scene in toleranco, strpnost. Komunikacija z občinstvom jim ni tuja, njihov nastopi so polni energije, bučnega vzdušja, metanja z odra, circle pita in podobnih hardcore vragolij. Bane imajo v načrtu sicer še nekaj nastopov, potem pa bodo zaključili svojo zgodbo zaradi "visokih let". Letos smo jih lahko ujeli tudi na PRH.

DEMON SMILES - SKATE, PUNK IN ROLKA

Trojec Demon Smiles prihaja iz Brightona, UK. Pičijo hiter, privlačen, melodičen punk rock skaterskih vibracij. Zasedbo krasi odlični ženski vokal, ki nas (pri)vabi v gibanje svojih okončin. Sredi julija so navrgli drugo izdajo z naslovom »Handcannon«, ki so jo predstavili tudi na letošnjem Punk Rock Holidayu. Gre za EP zadevo, ki nam prinaša 3 štikle. Izdaja je izšla pri d.i.y. založbi 13 Stitches. Zase pravijo da obožujejo punk rock glasbo, sceno ter prinašajo pozitivni odnos do ljudi in prijateljev

NOVICE STA ZBRALA MATEJ URBANČ IN MATEJ VELKAVRH

OZKA HIŠA

Na Poljskem gradijo najbolj ozko hišo na svetu. "V sendviču" se bo stiskala z dvema sosednjima stavbama, najširši notranji prostor pa bo meril zgolj 1 meter in 32 centimetrov. Hiša bo imela eno spalnico, kopalnico, dnevno sobo in kuhinjo. Ker v hiši ne bo veliko prostora za pohištvo, se bo moral lastnik zadovoljiti s precej asketskim življenjem.

DOBER TEK!

Žirafji dvorec je ena od zgodovinskih stavb v glavnem mestu Kenije, Nairobi. Dvorec je zatočišče za ogroženo vrsto žiraf Rothschild, gostje dvorca, ki je preurejen tudi v hotel, pa lahko pričakujejo, da bodo dolgovrate lepotice včasih pokukale skozi njihova okna. Tako se redno dogaja, da pridejo žirafe goste obiskat že za zajtrk!

UKRADENE OVCE JE PREBARVAL

24-letni B. T. iz vasi Rančevo blizu Sombora v Vojvodini je krajo 92 ovac poskusil prikriti na nenavaden način – po tem, ko jih je ostrigel, jih je prebarval v sivo ali črno. Zakonitega lastnika tat ni uspel preslepiti kljub temu, da je prebarvanim ovcam snel vse označbe in da so bile zaradi zanemarjenosti že precej shirane. Srbski mediji poročajo, da je lastnik Zoran Delić iz vasi Bajmok, prav tako v okolici Sombora, takoj prepoznal svoje ovce, a javnosti niso zaupali podrobnosti, kako. Tako bo kak drug rejec drobnice ostal prikrajšan za nasvet, ki bi mu lahko bil zelo uporaben, če bi se znašel v podobnih razmerah.

ŠTUDENTA IZ ORJAŠKE VAGINE REŠILI GASILCI

V nemškem kraju Tübingen je prišlo do bizarne nesreče. Ameriški študent se je namreč zagostil v umetniško inštalacijo orjaške vagine, ki jo je univerzi poklonil umetnik Fernando de la Jara. Nesrečneža so morali iz objema provokativne umetnine rešiti gasilci.

Ogromni kip vagine, delo perujskega umetnika Fernanda de la Jare, ki je kos poimenoval Chacán-Pi (Ljubljenje), pred univerzo v nemškem Tübingenu stoji že vse od leta 2001. Do pred nekaj dnevi se še ni zgodilo, da bi kdo od občudovalcev obtičal v njej, a ameriškem študentu, ki je v Nemčiji na izmenjavi, je to uspelo. Revež je ostal vkleščan v 32 ton težki umetnini, na pomoč pa mu je priskočilo kar 22 gasilcev. Študenta so počasi, korak za korakom povlekli ven, župan univerzitetnega mesta pa je ob incidentu povedal, da si nikoli ni predstavljal, da bi se lahko zgodilo kaj podobnega.

NA KITAJSKEM ZASTONJ PIVO

Pivovarna v Pekingu se je začela oglaševati z napovedjo, da bo ob najhujšem onesnaženju zraka, kar je v kitajski prestolnici huda težava, pivo ponujala zastonj. Cena piva pivovarne Jing-A bo sicer padala z večanjem onesnaženosti ozračja v Pekingu.

Pivo, poimenovano Zrakopalipsa (The Airpocalypse), bo deset odstotkov cenejše, ko bo onesnaženost zraka preseгла vrednost sto po indeksu kakovosti zraka. Ko bo onesnaženost preseгла vrednost 200, bo pivo cenejše za 20 odstotkov, ob 500, kar je najvišja vrednost, pa bo pivo zastonj, danes poroča časnik China Real Time, ki ga povzema srbska tiskovna agencija Beta. Apokaliptično pivo vsebuje kar 8,8 odstotka alkohola, veliki vrček pa stane 35 juanov, kar znaša okoli tri evre. Kot navaja pivovarna, je odstotek alkohola visok, "da bi pokazali, da je velika tudi onesnaženost zraka".

PLIŠASTA EBOLA

Plišasta ebola, ki se prodaja na spletu je razprodana. Kljub alarmantnemu stanju v nekaterih državah se ljudem očitno zdi zabavno posedovati gigantski mikrob kot igračko (majhna stane 8 evrov, velika 23 evrov). Oglaševana je kot T-Rex med mikrobi, na vprašanja o taktosti prodaje glede na zdravstveno stanje mnogih ljudi pa podjetje ne odgovarja.

GLAMBURGER

Glamburger je najdražji hamburger na svetu. Ponujajo ga v Londonski restavraciji Honky Tonk, stane pa kar 1350 evrov. Sestavlja ga 220 gramov govedine Kobe Wagyu (če vam to kaj pove) in 60 gramov divjačinje iz Nove Zelandije. Burger je začinjen s himalajsko soljo, dopolnjen s kanadskim jastogom ter iranskim žafranom. Idejni kuhar, Chris Large, je za piko na i dodal še javorjev sirup, ki ovija slanino, kaviar beluge in račje jajce, ki ga prekriva popolnoma užiten listič iz zlata. Zazna se bojda tudi mango, vse skupaj pa se poplakne z nekaj šampanjca.

PLAČILO ZA KAKEC

Ameriška neprofitna organizacija ponuja 40 ameriških dolarjev v zameno za vaš drek. Njihova dejavnost je zbiranje in testiranje fekalnih vzorcev za bolnišnice. Človeške izločke potrebujejo za transplantacijo mikrobiote. Sami pravijo: "Na nas lahko gledate kot krvno banko, a za izločke." Drek ima obilo koristnih bakterij, antibiotiki pa praviloma uničijo tudi dobre bakterije, zato se ravnovesje hitro poruši, izločki pa so najzaneslivejši vir teh potrebnih bakterij, ki jih nato vrnejo v pacientovo telo.

V ČRNI GORI DOBILI ZMAGOVALCA V LEŽANJU

V nedeljo je v vasi Brezna blizu mesta Nikšić v Črni gori 13 ljudi dobilo vzglavnik in edino nalogo: da čim dlje ležijo na travniku v senci, kar ne gre na roko ne vicem o Črnogorcih, ne stereotipom.

Zmagovalec letošnjega tekmovanja v ležanju je Marko Đurović iz Podgorice. Odležal je kar 37 ur in s tem za pet ur izboljšal lanski rekord. Prisluzil si je 300 evrov, po poročanju časnika jih je razdelil med tri najstarejše tekmovalce. Zmagovalec, ki se je v finalu pomeril s svojim someščanom, je za časnika Vijesti sicer priznal, da pot do zmage ni bila niti približno lahka, saj konkurenca ni bila še nikoli tako močna. Udeležencem iz Črne gore so se pridružili še sosodje iz Srbije in Hrvaške, piše telegraf.rs. Brezposelni Djurović je pred nekaj dnevi poslal dve prošnji za zaposlitev in ob tem komentiral, da meni, da vsi iščejo delavce, ki jim lahko zaupajo. "Jaz sem takšen, ležanja se lahko hitro odvadiš. Sicer pa to, da sem pri ležanju vztrajen, lahko pomeni, da sem pač vztrajen in bi to lahko prenesel na delo," je še dejal po poročanju telegraf.rs.

ZARADI VIŠINE OPROŠČEN ZAPORA

Triindvajsetletni Britanec Jude Medcalf je bil oproščen zaporne kazni, ker je previsok. V zaporu za okoli 2,1 metra visokega moškega nimajo niti postelje niti zaporniške obleke. Zato se je sodnik odločil, da ga oprost. Medcalf, ki je zagrešil več kriminalnih dejanj, trpi za redko boleznijo, imenovano Klinefelterjev sindrom. Kromosomska napaka naj bi prispevala k večji agresivnosti. Naj živijo pravne države!

POSEBNO DREVO

V centru Pariza postavljajo artistično božično drevo. Lokalci niso preveč navdušeni, saj jih zelena struktura spominja na seks igračko, ki se vtakne v anus in jo prodajajo v distriktu Pigalle. Struktura, ki se imenuje Drevo je sicer delo ameriškega umetnika Paula McCarthyja.

NAJDRAŽJI PES NA SVETU

Na razstavi luksuznih hišnih ljubljencev v provinci Zhejiang so prodali psa, ki bi lahko bil najdražji pes na svetu. Novi lastnik je za psa pasme tibetanski mastif odštel skoraj dva milijona dolarjev. Tibetanski mastifi so zelo veliki, imajo gosto dlako in izrazito grivo, ki spominja na levjo. So statusni simbol bogatih Kitajcev, temu primerno pa naraščajo tudi njihove cene. "Čistokrvni tibetanski mastifi so zelo redki, tako kot pande, zato so cene tako visoke," je pojasnil rejec Zhang Gengjun.

Eno leto starega mastifa zlato-rjave barve, visokega 80 centimetrov in težkega 90 kilogramov, je kupil nepremičninski investitor, ki naj bi tudi sam postajal rejec.

ZANOSILA S PRETIHOTAPLJENO SPERMO

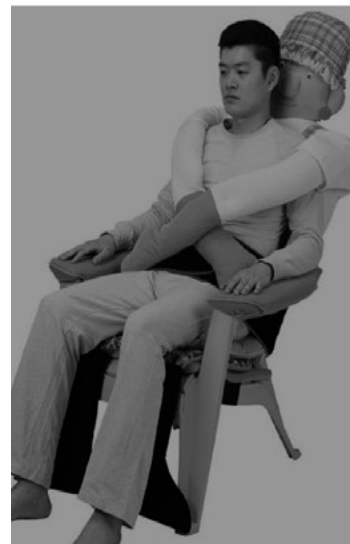

Žena Palestinca, ki je zaprt v Izraelu, je v Gazi rodila otroka, potem ko so jo oplodili z moževo spermo, pretihotapljeno iz zapora.

Tovrstna rojstva so se sicer že dogajala na Zahodnem bregu, gre pa za prvi primer v Gazi. Žena zapornika Tamerja Zanina je tako rodila njunega prvega otroka Hasana. Po navedbah zapornikove družine naj bi 29-letnika leta 2006, le tri mesece po poroki, izraelsko sodišče obsodilo na 12 let zapor.

PRVI BATMOBILE

To je prvi Batmobile, ki lahko po cestah vozi povsem legalno. Sestavili so ga v Veliki Britaniji, Ima Jaguarjev motor, 100 km / h pa doseže v manj kot petih sekundah! Oh, in seveda ima vgrajen še ognjemetalec. Razočarani bi bili, če ga ne bi imel.

STOL, KI OBJAME

Topel objem res dobro dene, včasih pa ni nikogar, ki bi nam objem lahko podaril. Japonci so v ta namen izdelali Stol umirjenja. Oblikovan je kot velikanska lutka s človeškim obrazom in dolgimi rokami, ki se ovijejo okoli vas. Izdelek je delo podjetja UniCare, stane pa okoli 300 evrov. Iz rehabilitacijskega centra v Tokiju poročajo, da ga lahko uporabi vsak, še posebej pa je namenjen starejši populaciji. Na Japonskem je sicer trenutno kar četrina populacije starejše od 65 let, v prihodnjih letih pa pričakujejo porast starejšega prebivalstva na kar 40 odstotkov, zato so prodajni obeti izdelka dobri.

NAJSTAREJŠI OHRANJEN TATU?

Britanski znanstveniki so na 1300 let stari mumiji neke sudanske ženske našli tetovažo z napisom v grški pisavi M-I-X-A-H-A, kar v prevodu pomeni Mihael. Egiptologi britanskega muzeja so tetovažo našli na notranji strani desnega stegna ženske, ki je umrla okoli leta 700 n. št. Kot pojasnjujejo znanstveniki, naj ne bi šlo za ime ljubljenega moškega, pač pa biblijskega nadangela Mihaela – kot simbol zaščite. Nadangel Mihael je med drugim tudi zaščitnik srednjega Sudana.

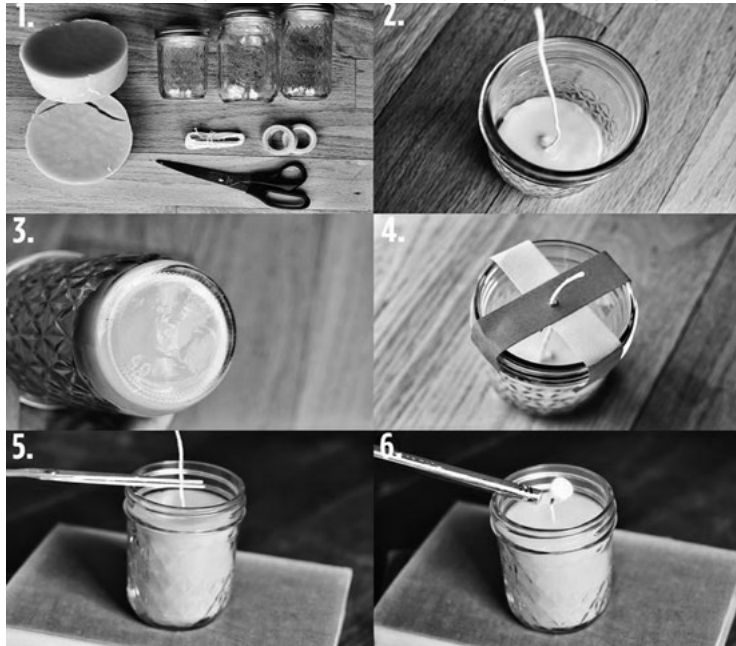
USPEŠEN POROD PO TRANSPLANTACIJI MATERNICE

Na Švedskem je ženska rodila po transplantaciji maternice, kar je prvi tovrstni primer v zgodovini. 36-letnica se je po genetski napaki rodila brez maternice, zato pa z zdravimi jajčniki. Opljena je bila preko postopkov umetne oploditve. Maternico je prispevala družinska prijateljica. Nosečnost je do 37 tedna potekala normalno, nato pa so zaradi visokega krvnega pritiska izvedli carski rez. Na svet je prijel zdrav deček, tudi mamica pa se je takoj po postopku počutila odlično. Postopek je vodil Mats Brännström, profesor ginekologije univerze v Gotenburgu, detajli pa bodo v duhu medicinskega izobraževanja javno objavljeni.

DO IT YOURSELF!

DIY oziroma "Do It Yourself" (ang. naredi sam) pomeni grajenje, popravljanje ali spreminjanje nečesa brez pomoči strokovnjaka. Gre za kreativno, rekreativno dejavnost, ki velikokrat pomeni tudi odmik od potrošniške družbe. Zadnja leta prakse ne sprejemajo le alternativci in domači mojstri, pač pa so DIY prakse zasule družabna omrežja in nekatere portale (npr. Pinterest), kjer so doma narejeni izdelki predstavljeni kot nosilci vrednot kot so lepota, toplina in ljubezen. Ne samo, da s preoblikovanjem stvari poskrbimo, da je na planetu nekoliko manj nesnage in da v denarnici ostane kak evro več - z izdelovanjem novih stvari pridobivamo nove spretnosti in spodbujamo lastno ustvarjalnost. Ponovno predstavljamo nekaj zanimivih projektov za inspiracijo!

ZA IZDELAVO SVEČE POTREBUJETE: ČEBELJI VOSEK, KOZARCE V KATERIH BI ŽELELI IMETI SVEČO, VŽIGALNO VRVICO, ŠKARJE IN LEPILNI TRAK. SEGRETI VOSEK VLIJTE V KOZARCE, TOLIKO DA POKRIJETE DNO KOZARCA IN VANJ VSTAVITE VŽIGALNO VRVICO. POČAKAJTE DA SE VOSEK MALO STRDI IN DOKONČAJTE SVOJO SVEČKO TAKO KOT JE PRIKAZANO NA FOTOGRAFIJI ZGORAJ.

STARO KOMODO LAHKO PREOBRAZITE V ZAČIBNICO OZ. MANJŠI VRTIČEK. ODLIČNA POŽIVITEV ZA TERASE, BALKONE ALI VERANDE!

ZA MEGALOMANSKO IGRO JENGO POTREBUJETE 48 ENAKO DOLGIH KVADROV LESA IN 5 RAZLIČNIH BARV. IGA ZA DRUŽABNE DOGODKE!

LESENA GAJBICO ZA JABOLKA PREVRNITE NA "BOK", POŠPREJAJTE ALI POBARVAJTE, NA ZGORNJO PLAST NAKLAMFAJTE BLAGO IN GA ZAPOLNITE Z VATO ALI USTREZNIM POLNILOM, VSTAVITE DESKO KOT POLIČKO, PO ŽELJI NAMONTIRAJTE ŠE KOLEŠČKA IN DOBILI BOSTE LIČNO OMARICO ZA ČEVLJE.

BERLINSKI ZID - 25 LET OD PADCA

POLITIČNO LOČEVANJE IN OMEJEVANJE

V soboto 12. avgusta, leta 1961, je rekordno število ljudi (okoli 4000) prebežalo iz vzhodnega v zahodni Berlin. Naslednji dan so ugledali 48 kilometrov žice, ki je delila osrčje mesta. Mejo so postavili vzhodno-nemški vojaki. Dva dni kasneje, 15. avgusta, so ti isti vojaki žice pričeli spreminjati v zid - Berlinski zid.

Povod je bila delitev na Potsdamski konferenci, ko so Nemčijo razdelili na štiri okupirane cone - vsako je kontrolirala ena izmed zaveznic - Francija, Velika Britanija, ZDA in Sovjetska zveza. Berlin kot prestolnica je ležal v vzhodnem sektorju, ki so ga kontrolirali Rusi.

Berlin je tako postal majhen kapitalistični otoček sredi komunističnega območja. V začetku so med dvema teritorijema peljali vlaki, vendar je to za komunizem predstavljalo ekonomsko grožnjo. Med leti 1948 in 1961 je z Vzhoda prebežalo 3 milijone ljudi, to je šestina vzhodno-nemškega prebivalstva. Do avgusta leta 1961 je prebežalo 2000 ljudi dnevno. Pred žično ograjo je bilo prehajanje relativno enostavno, kljub žici pa je tudi kasneje mejo prečkalo ogromno število obupanih ljudi. Kmalu so zato ukiniteli kontrolne točke (t.i. checkpointe) in pričeli z gradnjo zidu. Skoraj tri desetletja je nato zid delil Berlin, več sto ljudi pa je umrlo pri poskusih prečkanja.

Samo ob rekah, kanalih in ob železnici je zunanji Berlinski zid odstopal od dejanske politične meje. Kljub rigidnosti pa je veliko sektorjev, ki jih danes poznamo pod enotnim imenom Berlinski zid, med letoma 1961 in 1989 spreminjalo podobo. Zunanji zid na strani Zahodnega Berlina je v višino

segal tudi do 3,60 metra visoko. Celotna dolžina zidu je merila 155 kilometrov od tega je meja znotraj mesta med Zahodnim in Vzhodnim berlinom merila 43 kilometrov. Vsega skupaj je bilo 302 nadzornih stolpov. Zid je bil pogosto obsijan z reflektorji, obsipan s peskom, kjer so se kazale stopinje in smer prebežnikov. Zunanji del meje je bil osvetljen in tudi pazniki, ki so prečkali to cono so padli pod sum prebega. Ob nadzornih stolpih so organizirali tudi več kot 200 policijskih straž s psi. Za zidom so se mestoma nahajale tudi električne žice, ki so ob dotiku sprožile alarm. Izven Berlina so uporabljali tudi mine. Prva ovira na katero so naleteli vzhodno-berlinčani je bil zid na vzhodu, ki se je pogosto spojil s tovarnami in drugimi stavbami. Več kot 100.000 prebivalcev je želelo prečkati mejo med letoma 1961 in 1988. Več kot 600 jih je bilo ubitih ali pa so utrpeli oz. utrpeli smrtno poškodbo. Nekateri so si sodili sami po tem, ko so jih ujeli. Ocenjeno je, da jih je umrlo tudi 30, ki niso želeli prečkati meje pač pa so jih ubili po pomoti (med njimi 8 paznikov, ki so jih ubili drugi pazniki). Berlin je sicer imel sistem podzemnih železnic, a so lahko vozile le po svoji strani. Nekatere linije so sicer prečkale mejo, a le za nekaj postaj, kjer nihče ni smel izstopiti - te postaje so imenovali Geisterbahnhöfe - postaje duhov (ko so po padcu Berlina ljudje vstopili na te prej neuporabljene postaje so jih našli popolnoma nedotaknjene, z dvajset let stari oglasi. Popularen način prebega so bili tudi tuneli. Skozi tunel 57, ki so ga skopali študentje zahodnega Berlina je prebegnilo 57 ljudi. Dolg

je bil 145 metrov in visok 90 cm. Drug znan tunel - Senientunnel, je vodil 81-letni upokojenec, kopal pa so ga dva tedna. Tunel je bil visok, tako da so na lahko na svobodi prikorakali dostojno. Večina tunelov je sicer bila hitro razkritih. Zakoni in predpisi so velevali uporabo strelnega orožja na zunanjih mejah. Oktobra 1961 je tako v veljavo prešel dekret, ki je dovoljeval, da lahko aretirane osebe, ki ignorirajo ukaze paznikov ali ne prenehajo teči ustrelijo, če sami ocenijo, da ni možnosti za uspešno aretacijo brez streljanja. Posebnega dovoljenja paznikiki za streljanje niso potrebovali. Šele 3. aprila 1989 je Erich Honecker ukazal prenehanje uporabe strelnega orožja.

Zanimivo je, da so Zahodni Berlinčani zid uporabljali tudi kot odpad. Mnoge stvari so metali čez zid, saj so vedeli, da jih nihče ne bo nagnal na drugo stran, da počistijo nesnago. Čeprav je 9. november prepoznan kot datum padca zidu, se je uradno rušenje pričelo šele 13. junija 1990. Carinske kontrole so še zmeraj obstajale, a so bile veliko blažje. Mnogi so delčke zidu pričeli prodajati - Nemci so te ljudi označili kot Mauerspechte. Vse kontrolne točke so nehale obratovati 1. julija 1990 - Nemčija je bila priznana kot enotna država (od 3. oktobra naprej). Tako je padel Berlinski zid. Veliko drugih še ostaja (favele, Maroški zid, Izraelski zid Korejski zid, meja Mehika, ZDA...). M.I.

KONCERTI DOGODKI PRIREDITVE FESTIVALI

LOKALNO

15.11. @MC PEKARNA SABAUM - 20.LET

Veterani slovenskega metala Sabaium letos praznujejo jubilejnih 20 let neprekinjenega delovanja. Ob tej priložnosti bodo za vse svoje stare in nove oboževalce pripravili koncert, na katerem bodo predstavili delo, ki so ga v teh dveh desetletjih ustvarili.

21.11. @MC PEKARNA BLACK DIAMOND

Black Diamond je heavy-prog metal skupina, ki je že lani resno opozorila nase! Ob svojem prvencu »Last Man Standing« so poželi odlične kritike v domačih glasbenih krogih, in celo marsikje v tujini. Njihov album je bil za minulo leto po izboru novinarjev VAL-a 202 uvrščen med najboljših 5 v državi, kar za alternativen band ni ravno mačji kašelj.

22.11. @MC PEKARNA MEMBERS PARTY

Dogodek, ki ne potrebuje opisa, le za najbolj vzdržljive tokrat do šestih zjutraj!

Karaoke bodo! Nabor pesmi najdete na spletni strani.

Dosedanji nečlani se lahko v društvo brezplačno včlanijo vsak dan do tega dogodka.

Če ste člansko izkaznico izgubili, lahko pridobite novo tako, da se znova včlanite, s čemer stara članska izkaznica zapade in je neveljavna.

28.11. @MC PEKARNA NEGURA BUNGET

Mistično spiritualni transilvanski black metalci NEGURA BUNGET bodo nov album poimenovan Tau predstavili tudi v MC Pekarni.

Brez pretiravanja, gre za eno najbolj spiritualno podkrepjenih black metal skupin, ki pri izvajanju svoje glasbe uporabljajo izvirne

ljudske instrumente iz rojstne Transilvanije. Energija, ki jo uprizorijo je srh vzbujajoča in zleze pod kožo slehernemu obiskovalcu, pa če ste ljubitelj black metala ali ne. Nepozabna slušna izkušnja zagotovljena!

6.12. @MC PEKARNA IRON MEDIAN

IRON MEDIAN so za mnoge najboljši Iron Maiden tribute band na Balkanu in eden izmed najboljših v Evropi. Skupina ima bogate koncertne izkušnje, med drugim so na Beograjskem Beer Festu leta 2007 nastopili pred več kot 30,000 ljudmi. Iron Median so: Sergej Škofljanec - vokal Matjaž Tozon - kitara Helmut Frangeš - kitara Alen Steržaj - bas Tine Horvat - bobni

IZVEN

11.11. @KINO ŠIŠKA JOHN MCLAUGHLIN & THE 4TH DIMENSION

Po lanskem novembrskem akustičnem srečanju z Johnovim Shaktijem v Cankarjevem domu z veseljem prvič na domačem odru pričakujemo še 'high energy' električno podobo tega kitarskega velikana. Ta dogodek pa je poleg naštetih dejstev pomemben tudi zato, ker bomo lahko v živo doživeli njegovo novo mojstrovino – aktualni album "The Boston Record".

15.11. @CVETLIČARNA THE BEATLES REVIVAL

V soboto, 15. novembra 2014 ob 21.00 bomo lahko v ljubljanski Cvetličarni uživali ob hitih legendarne skupine The Beatles, saj prihajajo The Beatles Revival! Najuspešnejša evropska skupina posvečena Beatlom, ki deluje že 19 let, ima vsako leto preko 150 nastopov po vsej Evropi, med drugim so nastopili na zabavi britanske kraljice Elizabete II., v liverpoolskem Cavern Clubu, ter na poroki nogometaša Ruuda van Nistelroya.

27.11. @KINO ŠIŠKA EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN – LAMENT

Potem ko sta frontman Blixa Bargeld in basist/producent Alexander Hacke že dvakrat gostovala v Šiški s svojimi stranskimi projekti,

se jeseni končno obeta zadetek v polno! Ekskluzivni nastop legendarnih berlinskih industrialcev s povsem novim projektom, ki je posvečen izbruhi I. svetovne vojne pred 100 leti. Koncertna predstavitev tega izvenserijskega projekta je omejena na le dobrih deset nastopov po Evropi. Bam!

6.12. @MENZA PRI KORITU THE BAMBI MOLESTERS, THE FLAMING SIDEBURNS, THE STRANGE PERSONS FROM PORLOCK, DJ HIBARI

V soboto, 6. decembra 2014, bo v Menzi pri koritu na Metelkovi v Ljubljani potekal XV. FV festival, ki že 15 let predstavlja trmasto vztrajnost sodobnega in neoporečnega rokenrola in je kot tak izjemen in edinstven dogodek v sferi domače glasbene kulture.

7.12. @GALA HALA MAD CADDIES

Po vseh razburljivih koncertnih izkušnjah po slovenskih odrih, se z novo ploščo imenovano "Dirty Rice" v razširjeni zasedbi vrača kalifornijska ska-punk-reggae-rock senzacija Mad Caddies.

ZUNAJ

11.11.@GASOMETER, DUNAJ JACK WHITE

Jack White (rojen kot John Anthony Gillis) je ameriški glasbenik, glasbeni producent in občasni filmski igravec, ki je najbolj znan kot frontman zasedbe The White Stripes, čeprav je bil do sedaj član različnih glasbenih zasedb in je sodeloval z različnimi glasbeniki. White je leta 2012 izdal svoj prvi solo album imenovan Blunderbuss, ki mu je v letošnjem letu dodal drugega, imenovanega Lazzareto. Če bi v živo radi spoznali kako zveni, bodite 11. novembra v dunajskem Gasometru.

13.11.@STADTHALLE, DUNAJ CAT STEVENS/YUSUF

Britanski pevec, tekstopisec, multi-instrumentalist in predvsem hu-

manitavec ter filantropist, bo v sklopu turneje obiskal tudi Dunaj in gotovo zarezal do marsikaterega srca.

19.11.@STADTHALLE, DUNAJ SLASH

Slash bo v okviru turneje svoj zadnji album World On Fire predstavil tudi na nam najbližjem Dunaju. je skladbe posnel skupaj s pevcem Mylesom Kennedyjem in spremljevalno skupino The Conspirators, ki sta sodelovala že pri njegovem drugem solo albumu Apocalyptic Love iz leta 2012.

23.11.@GASOMETER, DUNAJ MACHINE HEAD

Machine Head so na turneji, kjer predstavljajo svoj svež aktualen album Bloodstone & Diamonds, ki je izšel 7. novembra. Na turneji in albumu) bo s skupino prvič igraral novi basist Jared MacEachern. Kako se obnesejejo v živo, se nam najbližje lahko prepričate na Dunaju.

30.11.@VIENNA ARENA, DUNAJ RIVAL SONS

Za tiste, ki se jim kolca po rocku okusa Led Zeppelin, The Animals, Free, Deep Purple, The Doors in še kakšnih velikanov... Predirljiv vokal in melodični rifi v obliki Rival Sons bodo na Dunaju predstavili zadnji, odmeven album Great Western Valkyrie.

2.2.@TVORNICA KULTURE, ZG, HRV SABATON

Najbrž člani zasedbe Sabaton na daljnem švedskem severu od koder prihajajo, veliko navdiha dobivajo pri svojih prednikih v preteklosti. Vikingi so bili znani bojvniki, kako pa se sliši, ko so bitke in vojne navdih za glasbeno ustvarjanje pa boste lahko slišali v začetku februarja naslednje leto v zagrebški Tvornici.

OBČASNIK KULTURNEGA DRUŠTVA MLADINSKI
CENTER INDIJANEZ
INDIJANEZ #9 NOVEMBER 2014 / CENA: 0 EUR
IZDAJA: KULTURNO DRUŠTVO
MLADINSKI CENTER INDIJANEZ
OB ŽELEZNICI 16, MARIBOR
OBČASNO UREJANJE: BARBARA MURAUŠ
PODPIRAJO NAS:
- ŠOUM
- URAD ZA MLADINO RS
- MESTNA OBČINA MARIBOR